

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

12. SRPNA 2001

Z obsahu:

Radost z Krále nebes

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
25. 7. 2001
- strana 2 -

Zcela konkrétně

Jak je možné zasvětit
se Neposkvrněnému Srdci
Panny Marie?
- strana 4 -

**Nedocentelný dar
mariánských dogmat**

- strana 5 -

**Novinář-intelektuál
a Maria**

Odpověď německého
intelektuála českým
intelektuálům
- strana 6 -

Jako matka k matce

Všechny potřebné důkazy
potvrzují lidsky zcela
nevysvětlitelné
uzdravení...
- strana 7 -

**Žádná bolest se
nesmí ztratit**

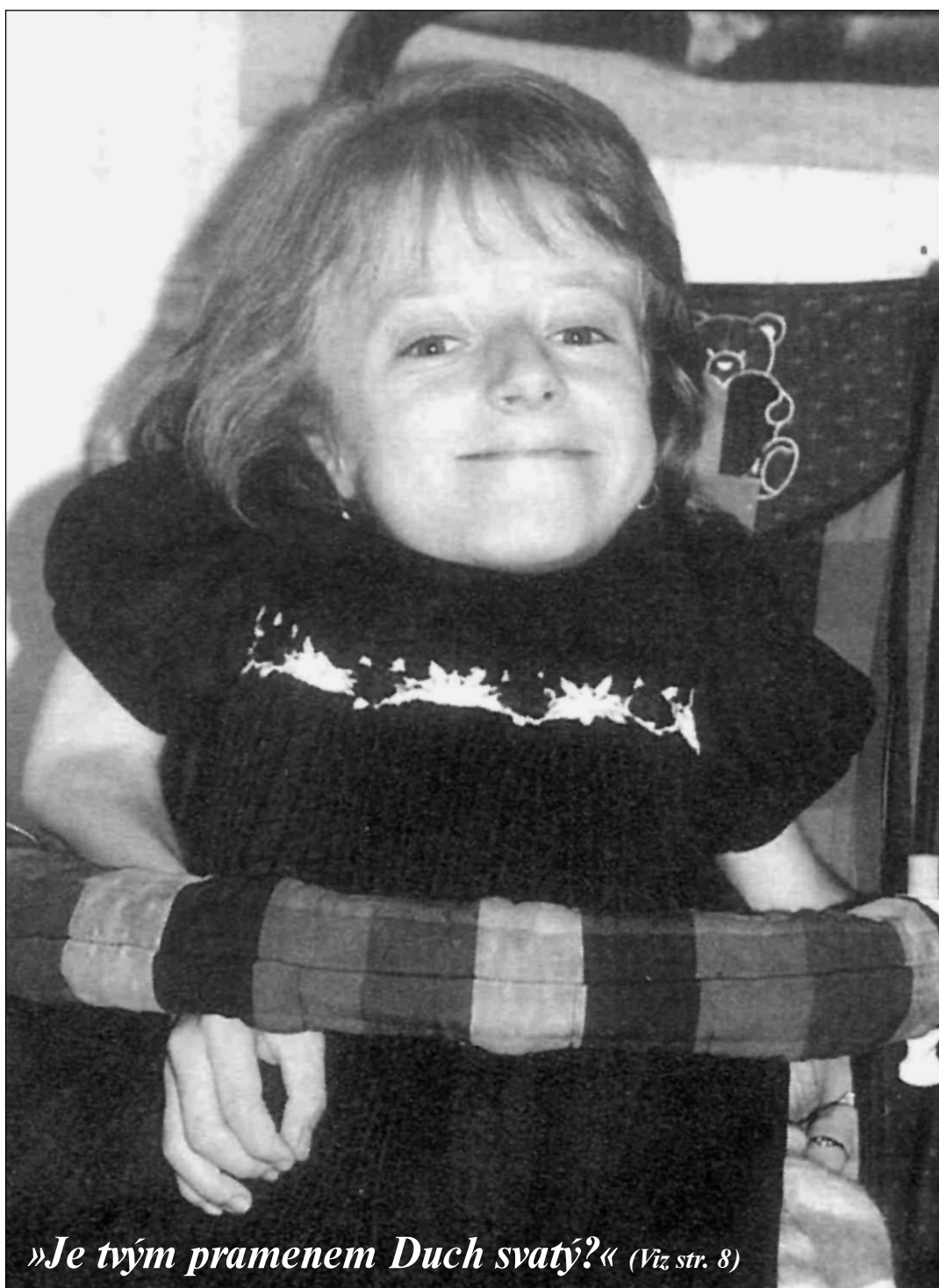
Kdo je Magdalenka
Buczková?
- strana 8 -

**Svatý Efrém Syrský,
jáhen a učitel církve**

Georges-Habib Hafouri
- strana 10 -

**Dějiny pronásledování
čarodějnic je třeba**

popsat znovu
- strana 14 -

»Je tvým pramenem Duch svatý?« (Viz str. 8)

Radost z Krále nebes

Já se z celé duše raduji z krále nebes. (Tob 13,9) Ten, kdo pronáší tato slova v kantiku, které jsme právě slyšeli, je starší Tóbit, o němž Starý zákon přináší krátký naučný příběh v knize, která je pojmenována podle jeho syna Tobiáše.

Odplata za věrnost v protivenství

Abychom plně porozuměli smyslu tohoto hymnu, je třeba si připomenout vyprávění na stránkách, které mu předcházejí. Příběh se odehrává mezi Izraelity ve vyhnanství v Ninive. Ty má na mysli svatopisec, když píše o mnoho století později, aby poukázal na bratry a sestry rozptýlené v cizím národě a vystavené pokušení opustit tradice otců. Portrét Tóbita a jeho rodiny se tu nabízí jako životní program. Je to člověk, který navzdory všemu zůstává věrný příkazům zákona, zvláště pokud se týká praxe almužny. Dopadá na něho neštěstí, ve kterém se spojuje chudoba a slepota, ale jeho víra neutrpí újmu. A Boží odpověď nedá na sebe čekat, skrze anděla Rafaela, který doprovází mladého Tobiáše na riskantní cestě a uvede ho do šťastného manželství, uzdraví nakonec otce Tóbita ze slepoty.

Poselství je jasné. Kdo prokazuje dobro, především když otevírá srdce potřebám bližních, je milý Hospodinu, a i když je podroben zkoušce, zakusí nakonec dobrotivost.

Spásný smysl utrpení

Z tohoto podkladu čerpají svůj smysl všechna slova našeho hymnu. Zvou nás, abychom patřili vzhůru, k Bohu věčně živému, na jeho království, které trvá po všechny věky. Z toho pohledu obráceného k Bohu se odvíjí krátký výklad teologie dějin, ve kterých svatopisec hledá odpověď na otázku, kterou si klade Bohem rozptýlený a zkoušený národ: Proč Bůh

tak s námi jedná? Odpověď se dovolává společně božské spravedlnosti a milosrdenství: *Bude vás trestat pro vaše nepravosti, ale smiluje se nad vámi všemi* (v. 5). Trest se tu jeví jako určitý druh božské pedagogiky, ve které poslední slovo je vždy vyhrazeno pro milosrdenství: *On trestá a smilovává se, svrhuje do podsvětí a vyvádí ze záhuby svou vznešenost* (v.2).

Můžeme tedy zcela bezvýhradně důvěřovat Bohu, který neopouští svého tvora. Slova hymnu dokonce docházejí až k perspektivě, která dává samotné situaci utrpení spásný význam tím, že z vyhnanství činí příležitost pro svědectví o Božím díle: *Oslavujte ho před národy, synové Izraele, neboť on vás mezi ně rozptýlil, aby tam ukázal svoji vznešenost* (v. 3-4).

Starozákonní příklady

Od této výzvy, abychom viděli ve vyhnanství prozřetelnostní klíč, může se naše úvaha rozšířit k zamyšlení nad tajemně kladným smyslem, jakého nabývají situace v utrpení, jestliže je prožíváme v odevzdanosti do Božích plánů. Již ve Starém zákoně naznačují toto téma různé úseky.

Stačí pomyslet na příběh, který vypráví kniha Geneze o Josefovi, kterého jeho bratři prodali (srov. Gn 37,2-36) a jemuž bylo určeno, aby se stal jejich zachráncem. A jak bychom mohli zapomenout na knihu Job? Zde je to právě nevinný člověk, který trpí a nemá jiné vysvětlení pro své drama, než že se zcela odevzdá Boží velikosti a moudrosti (srov. Job 42,1-6).

Nekonečné Boží milosrdenství

Pro nás, kteří čteme z křesťanského hlediska tyto starozákonní úryvky, nemůž být jiný vztažný bod než Kristův kříž, ve kterém je obsažena hluboká odpověď na utrpení světa.

K hříšníkům, kteří jsou trestáni za své nepravosti (srov. v. 5), obrací se hymnus s výzvou k obrácení a otevírá úžasnou perspektivu »vzájemného« rozhovoru mezi Bohem a člověkem: *Když se k němu obrátíte celým svým srdcem a celou svou duší a budete před ním správně jednat, on se k vám obrátí a už před vámi neskryje svou tvář* (v. 6). Toto použití slova »obrácení« je pro Božího tvora velmi výmluvné, a to dokonce v několikerém významu.

Jestliže autor kantika myslí na dobrodiní, která doprovázejí Boží návrat, a dokonce na obnovenou přízeň k lidu, my musíme ve světle Kristova tajemství myslet především na dar, který spočívá v samém Bohu. Jeho potřebuje člověk dříve než jeho dary. Hřích je tragédie ani ne tak proto, že na nás svolává Boží tresty, jako spíše proto, že ho vyhání z našeho srdce.

A právě proto obrací kantičtí náš pohled k Bohu chápanému jako Otec a vyzývá nás, abychom mu dobrořečili a chválili ho: *On je náš Pán a on je náš Otec* (v. 4). Zde cítíme smysl onoho zvláštního »synovství«, které Izrael zakouší jako dar smlouvy a které připravuje tajemství vtělení Božího Syna. V Ježíši tedy zazáří tato Otcova tvář a bude zjeveno jeho milosrdenství, které nemá hranic.

Stačilo by pomyslet na podobnost o milosrdném otci, které vypravuje evangelista Lukáš. Na obrácení marnotratného syna neodpovídá otec pouze odpuštěním, nýbrž objetím nekonečné něžnosti, doprovázeným radostí a oslavou. *Když byl ještě daleko, otec ho uviděl, a pohnut soucitem, příběhl, objal ho a políbil* (Lk 15,20). Výrazy našeho kantika se nesou v linii tohoto dojemného obrazu z evangelia. A z toho pramení potřeba chválit Boha a děkovat mu: *A nyní pohleďte na to, co vám učinil, a zplňte jej oslavujte svými ústy. Velebte spravedlivého Pána a cťte věčného krále* (v. 7)!

Maria dnes vstoupila do nebeských příbytků, Kristus jí dal účast na své slávě. Kraluje s Kristem navěky; Kristus jí dal účast na své slávě.

(Denní modlitba církve ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna)

Bolletino Vaticano
25. 7. 2001

Jistota pro malé stádce

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce

Do světa plného nejistoty, obav a nervózního spěchu zaznívá jistě a uklidňující slovo božského Mistra: *Neboj se, malé stádce*. Abys tento hlas zřetelně rozpoznal a dobře mu porozuměl, vzdal se na chvíli co nejvíce od shonu a hluku, kterým Kníže tohoto světa otupuje bez ustání lidská srdce, a uchyl se s důvěrou do Ježíšovy tiché společnosti. Právě tato tvoje důvěra mu leží na srdci. Chtěl by tě přesvědčit, že jeho věci, které nevidíme, jsou ve skutečnosti mnohem pevnější a jistější než ty, které vidíme. Zkus se proto alespoň pro tuto půlhodinu úplně odevzdat Pánu v naprosté otevřenosti, pokus se vzbudit ochotu *jít za ním, kamkoliv půjde*⁽¹⁾, připusť, že tě tato bezmezná důvěra v jeho slovo nezklame, ani tě o nic nepřipraví. Ujišťuje tě, že se *Otci zalíbilo dát ti království*. Nebo mu snad chceš namítnout, že jsou to jen řeči?

Neboj se, nebudeš první, kdo se odváží k takovému kroku důvěry a poslušnosti. Jak se vyplatí vykročit z vlastních »jistot« do »neznámé země«, dosvědčí ti zkušenost praotce Abraháma, který uposlechl a odešel ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce⁽²⁾. *Vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde*. Proč? Bůh si ho zavolal. Každý opravdový úkon víry je takovým vystěhováním ze země dosavadního přesvědčení a jistoty do země, kterou neznáme. Můžeš si však být jist, že tuto pro tebe dosud neznámou zemi velmi dobře zná tvůj Otec, který tě posílá právě tam, kde se mu zalíbilo připravit ti království. A tak *když věříš, máš už v podstatě to, v co doufáš*. Víra není budování vzdušných zámek ani žádná náhradní iluze, ale je to *pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme*, tedy o věcech, které existují, ačkoliv jsou větší než naše pozemské představy, překračují všechno, o co se mohou opírat lidské znalosti a zkušenosti, a nejsou tedy něco pochybného, nýbrž právě naopak. Jsou jistotou opřenou o slovo Nejvyššího. Abrahám uvěřil, a šel.

Ani když jeho manželka *Sára uvěřila*, že se stane matkou, ačkoliv už dávno *překročila vhodný věk* a měla *muže už odumřelého*, nepočínala si jako blázen, který věří svým snům, nýbrž moudře a věrně se *spolehla na toho, který dal tento slib*. A porodila Abrahámovi jeho syna Izáka. Ještě do třetice ti v této souvislosti sám Otec ukazuje, jak hluboce se můžeš spolehnout na každé jeho slovo, i kdyby se ti zdálo, že je to proti vši logice a rozumu: Poručí praotci, aby mu obětoval právě toto jediné dítě, které přišlo na svět za tak zázračných okolností,

syna, z něhož má vzejít potomstvo četné jako nebeské hvězdy. Jak to, že se otcovo srdce nebouří a neprotestuje? Protože je to srdce, které už má svou ověřenou zkušenost víry. Taková víra má pevné přesvědčení o věcech, které nevidí, protože zakládá svou pevnou jistotu na *Bohu, který vidí*⁽³⁾.

Jsi připraven projevít Pánu ochotu vykročit ze země jen zdánlivě jistého rozumu do země skutečně jisté víry? Jen ve světle víry překonáš strach *přinést v oběť*, cokoliv Bůh od tebe požádá, a to i kdyby se ti zdálo, že se tím od základu hrouští celý tvůj dosavadní svět. Můžeš si být jist, že nakonec všechno *dostaneš nazpátek*, a to ne jednou, ale *stokrát, a k tomu život věčný*⁽⁴⁾.

Když Pán říká: *Prodejte, co máte, a rozdejte to*, myslíme, že jde spíše o řečnickou nadsázku. Ale byli takoví, kteří to vzali doslova, a ukázalo se, že v tom nebylo nic přehnaného. Nakonec skrze ně Pán uskutečnil své dílo, které nás tak udivuje, že ten nezbytný začátek, skutečnost onoho rozhodného vykročení do země, kterou Pán ukazuje, jako by zůstal ve stínu. Ale bez něho by nebylo o čem mluvit.

Když tě Pán vybízí, abys *prodal, co máš*, nemyslí jen na tvůj majetek. Jde o celý tvůj způsob života, tvého smýšlení, jde o celou soustavu tvých dosavadních jistot a cílů, celou tvou bezpečnou zabydlenost zde na zemi, které stále věnuješ tolik prvohradě pozornosti, úsilí, času a prostředků, jako bys zde nebyl *jen cizincem a přistěhovalcem*. Ale co když tvůj Otec pro tebe *připravil město, zaslíbenou zemi zcela jinde*? Tam se přestěhuj co nejrychleji, protože *kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce*.

Pán zde nemluví jen k těm, kteří si teprve hledají své místo pod sluncem. Nikdy není pozdě. Abrahám se vydal za hlasem Hospodina, když mu bylo 75 let. Bůh nechce být tvým Bohem jen pro tvůj volný čas. Nabízí ti velkorysou a pro tebe nejvýhodnější výměnu: *»Prodej, co máš, nabídní mi všechno, co jsi a co máš, dej se mi zcela k dispozici. Potřebuji tě pro svá díla. Přepásej svá bedra a zapal svou lampu a čekej ustavičně na mě jako na svého Pána. Povedu tě obdivuhodně. Zbavím tě tvých starostí o tebe. Já sám si tě pozvu ke stolu a budu obsluhovat. Jestliže mi otevřeš, kdykoliv přijdu a zatluču na tvé dveře, budeš blahoslavený.*«

Uvěř svému Pánu. *Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, blaze tomu, koho si vyvolil za svůj majetek.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 9,57; ⁽²⁾ Gen 12,1;

⁽³⁾ srov. Gen 22,4; ⁽⁴⁾ srov. Mt 19,29

⁽⁵⁾ resp. žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 18,6-9

Ta noc (v níž byli pobiti prvorozeníci Egyptanů) byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skryté obětovaly zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívaly chvalozpěvy otců.

2. čtení – Žid 11,1-2.8-12

Bratři! Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá.

Evangelium – Lk 12,35-40

Ježíš řekl svým učedníkům: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáse se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Zcela konkrétně

Jak je možné zasvětit se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie? Není to jen pro mystiky a superzbožné lidi? Dá se to prožívat ve všední den? Takové zasvěcení musí stát oběma nohama v realitě. Tak, že konkrétněji už to ani nejde.

Jak?

Zvolte si zásvětnou modlitbu, která se vám nejvíce líbí: od Ludvíka Grigniona z Montfortu, od Maximiliána Kolbeho, nebo toho či onoho sdružení či hnutí.

Ale v každém případě musíte mít jasno v tom, že zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie není nějaká formule, kterou odříkáváme jednou za den nebo za měsíc. Je to zvláštní akt, který se týká celé vaší bytosti, celého vašeho života. Po tomto zasvěcení už nebudete moci žít tak, jak jste žili doposud. Stane se zvláštním vlastnictvím Matky Boží. Musíte se chopit její ruky a přenechat zcela jí, aby vás zcela ve všem vedla a řídila.

Zasvěcení se týká všech oblastí vašeho života.

Tělo a duše

Nejdříve vstupte s Marií do oblasti svého zdraví. Zasvěťte jí zcela konkrétně svůj zdravotní stav. Odložte beze zbytku všechny obavy a úzkosti, které by vám mohly vzniknout kvůli nemoci, utrpení, léčení, samotě a veškeré nouzi. Takové obavy nás brzdí a ochromují. Darujte Marii své tělo. Mnozí lidé se dnes starají o své zdraví tak, že prožívají úplnou posedlost. Odevzdejme své zdraví Marii, aby se o ně starala. To neznamená, že přestaneme navštěvovat lékaře, jestliže onemocníme. Není třeba odmítat lék, který může být potřebný, jen je třeba se zbavit přehnané ustaranosti. Když darujete Marii své zdraví, ztratíte všechn strach z budoucnosti. Budete všechno prožívat s ní. Jste nemocní? Obětujte jí svou nemoc. Jste zdraví? Obětujte jí své síly, které už nepatří vám, ale jí. Na místo úzkostí nastoupí pokoj.

Náklonnost, odpor

Zasvěťte Marii svůj citový život, všechny ty, které milujete, ke kterým cítíte náklonnost, kteří vás přitahují; ale také ty, které nejste schopni milovat. Vypočítejte a předejte jí všechny tyto lidi: »Vkládám je do Tvého Srdce a Ty mi pomůžeš, abych je miloval tak, jak Ty je miluješ.« Některé vztahy se očistí, jiné zintenzivní. Máte-li právě vztah k někomu, zasvěťte jej Marii. Ona ho buďto ukončí, protože není v Božím plánu, nebo ho ještě prohloubí, ale v Boží lásce budete vždy těmi, kdo získávají. Zasvěťte Marii svůj citový život. Ona z vás vyloučí ty věci, které nejsou od Boha a které vás svádějí ke hříchu. Je důležité, abyste jí předali svůj citový život, svou senzibilitu, ano, i svou sexualitu. Svěřte jí všechno, aby vám v této oblasti zajistila pravé štěstí.

Provést pravý úkon zasvěcení nese s sebou vždy také nějakou bolest. Vy však víte, že jste se skutečně zasvětili Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, když dovolíte Bohu, aby u vás provedl toto očistění. Ma-

ria vás chce vzít do své náruče tímto realistickým a konkrétním způsobem ve všech oblastech vašeho života.

Byt

Projděte s Marií váš byt. Začněte v kuchyni. Řekněte jí: »Maria, to je nyní tvoje kuchyně!« Možná, že pak vyklidíte zásuvky plné neužitečných věcí. V jídelně budete nyní zasedat ke stolu vždy spolu s ní. Ona vám pomůže vyjmenovat ty, kteří ještě neměli tu čest být pozváni k vašemu stolu, chudé, zapomenuté příbuzné, některé osamělé sousedy. S Marií je přijmete a připravíte jim něco dobrého. Váš dům bude otevřený a pohostinný, jako Boží dům.

A pak...

Pak jděte do obývacího pokoje a zasvěťte jí svůj televizor. »Vybírejte Ty sama ty programy, na které se zde máme dívat. Nechej nás dívat se jen na to, co se líbí Tobě.« Tak ubude nebezpečí, že dojde k narušení rodiny a našich dětí.

Projděte tak spolu i videokazety. »Líbí se Ti to, ono?« Udělte dvě hromádky. Jednu, která se jí líbí, a druhou, kterou je třeba dát pryč. Totéž s audiokazetami, knížkami (možná, že tu máte i knihy o New Age, věštění, horoskopech, spiritismu,

čarodějnictví a jiných věcech, které nejsou v pořádku...). Udělejte zase dvě hromádky, tu jednu bude třeba spálit. Nedávejte ji sousedům, není třeba, abyste pohoršili vaše sousedy! Spalte ty věci. Pak se budete opravdu cítit dobře. Budete dobře spát.

Nezapomeňte ani na telefon: »Maria, tento telefon patří nyní Tobě, je to Tvé vlastnictví. Od nynějška budu pokaždé, když ho použiji, myslet na to, že jsi po mém boku. Tak ustanou zbytečné a tím spíše škodlivé hovory (a účet bude nižší). S Tebou budu trávit méně času zbytečnými řečmi. Budu naopak volat ty, které jinak nevolám, ale kteří mohou něco potřebovat, cítí se osamoceni a tak rádi by někdy uslyšeli můj hlas.«

Můžete Marii zasvětit i vaše auto. »Budeme jezdit jen tam, kam Ty chceš.« Maria vám ukáže příležitost k pěkným skutkům bliženské lásky. Zastavte se i u šatníku. Zasvěťte Marii svůj způsob oblékání. »Líbí se Ti to, co nosím? A co můj účes?« Zde mluvím především k mladým, ona předá vašemu srdci svůj vkus. Dělejte s Marií i své nákupy. Ona vás upozorní na věci, které zanedbáváte, anebo kterých se naopak máte raději vzdát. Maria je nejkrásnější ženou světa, nemusíte se obávat...

A co peníze?

Vaše peníze, vaše konto, vaše hmotné statky movité i nemovité, vaše podniky, vaše dědictví, vaše šperky atd. Zasvětit se Marii znamená předat jí všechno, aby s tím sama nakládala. Bude jistě velice ráda, bude-li mít k dispozici vaše konto. Proč? Protože má své plány s každou rodinou, s každým městem, s každou zemí, s každou situací a k tomu někdy potřebuje pomoc. Když jí řekneme: »Můžeš využívat můj majetek«, použije ho pro své plány a současně, protože nás miluje, se postará o naše potřeby. V každém případě jsme to my, kdo na tom získává, protože budeme své

peníze vydávat pro ni a ona bude vydávat naše, které jsou ve skutečnosti její. A i zde budete zcela osvobozeni... Někdo se tomu třeba bude vysmívat, ale mnoho křesťanů je ve svém duchovním životě zablokováno, protože snad předali Marii svou duši, ale peníze, to ne!

Celý Tvůj

To je tedy dobrodružství skutečného zasvěcení Panně Marii. Uvedli jsme jen několik příkladů, ale když zvážíte všechny oblasti svého života, najdete jistě ještě další. Poznáte, že Maria může dělat velmi mnoho. Šťastní ti, kteří se mohou tímto způsobem zasvětit! Čím dále takto půjdete, tím více radosti získá váš život. Lidé k vám budou přicházet a budou říkat: »Ty ses celý změnil! Co se s tebou stalo? Ty už nejsi to, cos byl dříve.« A vy můžete přiznat barvu, můžete jim sdělit své tajemství. Jestliže se skutečně zasvětíte Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, získá váš život zcela jinou příchut.

Maria verbuje apoštoly, kteří vstoupí do její školy, kteří jí dají v záměnu za její Srdce své srdce, aby se tak v jejích rukou stali nástroji pokoje.

Triumf Neposkvrněného Srdce se odehrává uvnitř srdcí, stejně tak jako vylití Ducha svatého, když totiž my všichni, kteří jsme tak zbrzděni v lásce a tak zraněni, otevřeme se naší Matce, aby rozdrtila hlavu všem našim hadům. A pak se rozleje láska, konečně svobodná a osvobozená! Ta bude silnější než všechno ostatní.

Kdo?

Jestliže pracujeme s Marií, zažijeme překvapující radost. Kdo jí náleží, je její chránělec, kterého pečlivě střeží. Vytvoří okamžitě v každém z nás oázu pokoje a světla, které bude zářit v noci tohoto světa.

Maria nás volá. K Ježíši. Kdo odpoví?

Sestra Emmanuela

Nedocenitelný dar mariánských dogmat

Když se Pius XII. chystal vyhlásit dogma o nanebevzetí Panny Marie, prožívali jsme u nás nejtvrďší zásahy komunistického režimu proti katolické církvi. Jako by si zde chtěl satan vylít svou zlost, že se dostává potvrzení nejvyššího vyznamenání té Ženě, která mu svou patou neúprosně drtí hlavu.

Poslední mariánské dogma bylo vyhlášeno 1. listopadu roku 1950. Byl to velký triumf nejsvětější Bohorodičky. Byl to však také triumf teologie a v ní konkrétně mariologie a současně i triumf lidové zbožnosti.

Dějiny tohoto mariánského dogmatu sahají až k samým počátkům Církve a není významnějšího církevního spisovatele, který by se na něm nějakým způsobem přímo či nepřímo nepodílel.

Vývoj teologického myšlení, které vyústilo do zcela nesporného zdůvodnění tohoto dogmatu, je jasným dokladem toho, jak široké pole je v Církvi otevřeno pro tvůrčí činnost teologů, pro jejich dialog i pluralitu názorů. Církev nabízí bohaté pole působnosti pro všechny »katolické intelektuály«, kteří svým úsilím směřují k prohloubení pokladu víry, který je ovšem jen jeden jediný. Jestliže je při takovém teologickém bádání třeba respektovat určité zákonitosti a nepřekročitelné meze, tak to není důsledek nějaké vrchnostenské svévole, ale nezměnitelnost zákonů a daností samotné nadpřirozené duchovní reality. Tak jako v exaktních vědách nemůže být výzkum a hledání nového a objeveného bezbřehým prosazováním vlastních nápadů, nýbrž trpělivým skládáním kamínků do mozaiky, která je vlastně ve skutečnosti už od věčnosti dána samotným Tvůrcem, tak i v bohovědě je úkolem lidského intelektu trpělivě vyhledávat, skládat a doplňovat to, co jsme zde na zemi jako lidé, kteří

poznávají jen jako v zrcadle, schopni odhalit a doplnit na onom vznešeném obraze díla spásy, který v plnosti jeho krásy uvidíme až na věčnosti. A protože to jsou skutečnosti nadpřirozené, přesahující, se kterými přicházíme do styku jen díky Božím zjevením, může se tak dítko pouze s přispěním Ducha svatého, kterému se neotevíráme jinak než s pokorou a vděčností.

Ale paralelně vedle tohoto povytce odborného teologického proudu nemenší roli sehrála v tomto procesu také (nejednou s neoprávněným despektem přijímaná) lidová zbožnost, prostá a více ze srdce vycházející úcta věřícího lidu, onen »mysl pro víru, probouzený a udržovaný Duchem svatým« (KKC 93). Díky víře věřícího lidu rostly po celá staletí mariánské svatyně zasvěcené právě tomuto tajemství nanebevzetí Boží Rodičky, o ní vydává svědectví nespočet uměleckých děl, tímto tajemstvím a úctou inspirovaných.

Tato lidová zbožnost našla svůj výraz také v široce rozvinutém petičním hnutí, které přešlo samotné vyhlášení dogmatu o celých sto let a které bylo obzvláště intenzivní v letech 1921–1946. Právě příval těchto petic, které přicházely do Říma již od poloviny 19. století, podnítil potřebnou teologickou aktivitu, aby prohlubovala, objasňovala a hájila přesvědčení o nanebevzetí Panny Marie proti jeho odpůrcům.

To, co se nám dnes již jeví jako zcela jasné a logicky provázané, že totiž Maria je Matkou Boha – Bohorodičkou, vždy Panna, uchráněná každého hříchu a vzata do nebe s tělem i duší, uzrávalo v křesťanském vědomí a křesťanské úctě dvě tisíciletí. Všechny tyto podstatné Mariiny přednosti a výsady potvrzené nezvratným učitelským výrokem bezprostředně souvisí s plánem a dějinami spásy. Jde tu však o víc než o historické

skutečnosti. Maria tu vystupuje před naším duchovním zrakem jako dokonalý obraz Církve, jak pokud jde o její poslání v čase, tak pokud jde o její věčný cíl. Z tohoto důvodu se jeví zcela opodstatněné připojit a potvrdit i pátý titul, který dovršuje Mariino poslání i jeho odraz v Církvi: její role Pomocnice, Prostřednice všech milostí a Spoluvykupitelky.

I tento pátý titul je živý ve víře Božího lidu, i o tento titul žádá Boží lid, jako žádal o onen čtvrtý. I tento titul je předmětem intenzivního teologického studia. Má jako všechny předchozí také své odpůrce. Jedním z jejich argumentů je obava, aby tím neutrpěl ekumenismus. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Jak říká kardinál Scheffczyk, »od paralely Eva – Maria a Maria – Církev přes pravdu o vykoupení a předvykoupení (v Mariině případě) všechno nutně směřuje k její součinnosti na díle spásy. Právě a teprve z tohoto vrcholu je možno přehlednout celý smysl Mariina tajemství, tak jak je vyjádřeno v učení Církve. Pak se totiž ukazuje, že Maria je nevyhnutelným zakotvením Kristova tajemství v tajemství člověka. Toto tajemství, jinak řečeno, znamená vtažení Marie i Církve, lidstva a každého jednotlivce do díla spásy.« Maria jako Spoluvykupitelka je současně zdůrazněním nezastupitelného spolupodílu Církve na uskutečnění spásy.

Tato neoddělitelnost Marie a Církve činí z Matky Boží nezbytnou a jedinou cestu veškerého úsilí o znovusjednocení křesťanů.

-ra-

Jestliže Maria nestojí dostatečně ve světle, náš Pán zůstává ve stínu.

J. H. Newman

Neboj se vzít Marii do svého srdce.
L. M. Grignon z Montfortu

Novinář-intelektuál a Maria

Odpověď německého intelektuála českým intelektuálům (viz KT 28/2001, str. 2)

Ta velká Žena tak činí jako první

Alan Posener, syn německého žida a anglické anglikánky, redaktor-fejetonista vedoucího německého deníku, autor biografii Elvise Presleyho, J. F. Kennedyho a W. Shakespeara, kdysi, jak sám říká, rabiát, ateista a marxista studentského hnutí, dnes přemýšlí o Panně Marii (v jeho kanceláři visí obraz Panny Marie Guadalupské) a chová jakožto nekatolík přání, aby se mohl stát katolíkem. Přinášíme výtah z jednoho interview.

Na mariánskou úctu se dnes pohlíží spíše s pohrdáním, jako na naivní víru pro staré kostelní báby. Nikdo by nečekal, že moderní novinář, redaktor-fejetonista vedoucího německého deníku se bude tak otevřeně hlásit k mariánské úctě.

A. Posener: (...) Bůh stvořil lidi ke svému obrazu, jako muže a ženu je stvořil. Tak je zřejmé, že na události spásy se podílí nejen nový Adam, ale i nová Eva. To je nyní vyjádřeno teologicky. Moderně bychom řekli: k nejdůležitějším postavám Nového zákona musí pro církev patřit také ženská vedoucí postava. A to je Maria, jejíž odpověď andělovi zněla: »Ať se mi stane, jak jsi řekl.« To je odpověď, která se požaduje ode všech křesťanů, a tato velká Žena tak činí jako první.

Máte také osobní, věřící vztah k Marii? Můžete se k ní modlit, vzývat ji jako Přímluvkyni a Pomocnici?

A. Posener: Ano, přemýšlím a rozjímám o Marii. Už jsem se k ní také modlil, když jeden mně blízký člověk byl na smrt nemocen a já jsem nemohl nic dělat: »Milá Maria, dej tomu člověku sílu!« To mohu udělat, i když ještě nejsem schopen věřit o Marii všechno, jak to vyjadřuje katolický katechismus. Ale rozjímám o ní jako o velké Pomocnici na cestě. Ona je první osoba, na kterou myslím, když mám problém, který překračuje to, co jsme schopni vyřešit. Ona je také první osoba, jejíž obraz hledám, když jsem v nějakém kostele. Ona není vůbec náhražkou Krista nebo Boha, protože nás k němu ustavičně vede. (...)

Alan Posener, dnes přítel Panny Marie, který byl dříve socialista

(A. Posener: ...marxista, leninista, klidně to řekněte!)
a chtěl radikálně změnit společenské struktury: nemůže se vám předhazovat, že tak jako vaši kolegové skončili v sítích ezoteriky, vy jste se utekl do katolického duchovna?

A. Posener: Stojím uprostřed života a nelétám v sedmém nebi. Jako novinář se zabývám pevnými věcmi všedního dne a nelítám někde v oblacích. Ano, nestal jsem se přes noc z ateisty katolíkem, ne-

mluvě o tom, že ještě zdaleka nejsem katolík, i když si přeji, abych se jím mohl stát. Skončil jsem s marxismem již v roce 1977 a zastávám se důstojnosti náboženství stejně dlouho jako předtím ateismu.

V čem se projevuje důstojnost náboženství?

A. Posener: Když jsem skoncoval s marxismem, četl jsem Solženicynovo Souostroví Gulag, což jsem dříve nemohl. Solženicyn poukazuje na to, že ti, kteří se v táborech nezhroutili, byli především křesťané. Ti, kteří neměli žádné metafyzické zdůvodnění pro své utrpení, kteří neviděli žádnou smysluplnou souvislost, ti se zhroutili. Solženicyn se ptá: »Proč já?« Ale později si dává odpověď: »Ne, já nejsem vinen ve smyslu obžaloby. Ale jsem vinen.« Přijímá svůj trest tak říkajíc za jinou vinu než za tu, kterou mu

jeho mučitelé předhazují. On jej přijímá za to, že tak dlouho mlčel k tomuto teroristickému režimu. To na mě velice zapůsobilo. To je velice důležitá nauka: že existuje vina a že tuto vinu musí člověk přijmout. To je náboženský postoj. A když ji přijímám, pak musím vědět, před kým nesu za tuto vinu odpovědnost. To je možné jen tehdy, když věřím v Boha.

Věříte na duchovní renesanci naší společnosti?

A. Posener: Věřím, že tento papež svým důsledným postojem vykonal nesmírně mnoho. Na žádného papeže se sice tolik nenadává jako na tohoto, ale já věřím, že i mimo katolickou církev se těší velkému uznání mezi těmi, kteří svobodně smýšlejí, a těch je většina.

Ještě více než křesťanství má, jak se zdá, ohlas hnutí New Age.

A. Posener: Celé hnutí New Age je výrazem pocitu nedostatku náboženského. To jsou duchovní »fast-food« nabídky. Lidé si myslí, že už mají všechno vědění, zatímco na učení a paradoxech křesťanské církve je třeba pracovat celý život. Ale já věřím, že nakonec pro většinu lidí nebude zředěný buddhismus a spiritualismus typu »ty jsi OK, já jsem OK« dostačující. V míře, v jaké si člověk znovu chce být jistý svými kořeny, což také souvisí s věkem, bude křesťanství stále žádanější. (...)

Ze své zkušenosti mohu říct: Není tomu tak, že každý prodělá zkušenost Šavel-Pavel (šťasten, kdo ji prodělá!). Já spíše věřím, že se můžeme sblížit skrze obrazy a příběhy, ale také skrze morální autoritu církve. Jestliže církev půjde dále cestou, kterou razí tento papež, a nepodlehne povrchnímu modernismu, pak věřím, že získá mnoho přívrženců.

Může správné pojetí Marie církvi v tomto pomoci?

A. Posener: Ano. Vidím v ní důležitou cestu, a dokonce – věřím – nejdůležitější cestu k Bohu. Nesmí se to přehánět, ale ona snese i to. Já nemám žádné problémy s plastickou sochou Mariinou ani s malými obrázky. Ale nutné to není. Maria má mnoho tváří. »Vidím tě vyjádřenu v tisících obrazech,« říká Novalis. A to potřebujeme. V každém obraze Matky Boží stojí takřka celá bible.

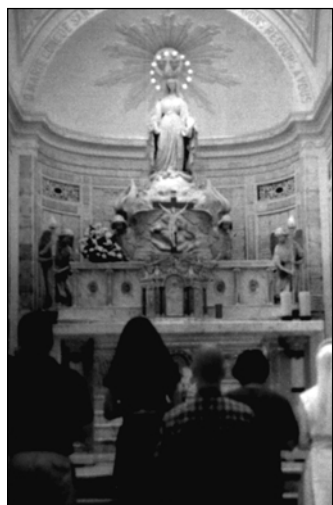
Podle Fatima ruft 2/2001
Přeložil -lš-

Jako matka k matce

Rok 1830: Panna Maria se zjevuje novicce Kateřině Labouré v kapli kláštera milosrdných sester v Rue du Bac v Paříži. Při prvním zjevení se Panna Maria posadí na křeslo, které stojí v blízkosti oltáře, a hovoří se sestrou, která před ní klečí. Poté se tato kaple stala světoznámou, protože při druhém zjevení obdržela Kateřina Labouré úkol dát razit zázračné medailky.

Rok 1995: Představená kláštera milosrdných sester zvedá telefon. Zadržuje dech, aby arcibiskupovi z Recife v Brazílii na druhém konci vedení mohla odpovědět. Biskup mluví o tom, že má v rukou všechny doklady a sám přejímá odpovědnost za celou záležitost...

Celý příběh začal tři týdny před tímto telefonním rozhovorem. Jedna Brazilčanka cestuje do Paříže. Podstupuje tuto dlouhou cestu, protože její mateřské srdce již dlouho velice trpí. Nyní slyší, že Matka Boží v Rue du Bac vykoná často velké věci pro ty, kdo ji o to prosí. Bere s sebou svoji dceru. Přivede ji do Rue du Bac, aby si zde vyprosila zázrak.

Kaple kláštera milosrdných sester v Rue du Bac v Paříži

Chtěla by ji posadit na křeslo, na kterém seděla Matka Boží, když se zjevila Kateřině Labouré.

A pak, pak to bude zcela jistě tak: Bude hovořit k Matce Boží tak, jak mluví matka k druhé matce. Té maličké je pět let. Řekli jí, že je nevléčitelně nemocná. Matka Boží uvidí její nouzi a jistě nenechá tu malou jen tak jednoduše jet zpátky domů...

Matka a dcera procházejí velkou branou kláštera. Jdou až

na konec chodby, kde je kaple zázračné medailky, a vstupují dovnitř.

Modlí se tu mnoho lidí. Matka poznává místo, které tak často viděla na pohlednicích. A zcela pomalu, na kolenou a v modlitbě, postupuje v kapli kupředu.

Och, je tu provaz, a tak není možno vstoupit do presbytáře. Ale pro Brazilčanku to není žádná překážka. Ostatně, dítě nepřišlo z tak velké dálky, aby se nyní dotýkalo křesla pouze pohledem.

Co dělat? Výborně, sestry přišly pracovat v oltářním prostoru. »Sestro, dovolte té malé, aby se mohla posadit na křeslo, prosím vás!« – »Promiňte, ale to vám nemůžeme dovolit, to by pak prosil každý, a to je nemožné.«

Ta slova zasáhnou matčino srdce jako meč, protože právě toto křeslo tak zařadila do svého plánu. Musí se najít nějaké řešení...

»Podívej se, sestry odešly,« konstatuje matka o něco později a nový nápad osvíjí její ubohé srdce. Šeptá dcerce: »Poslouchej, teď podležeš ten provaz a potom půjdeš po čtyřech až pod to křeslo. Až tam budeš, polož ruku na to místo, kde Matka Boží seděla, a vrať se rychle zpátky. Ale rychle!«

Malá se nenechá dvakrát pobízet. Po čtyřech leze na stanovené místo. Pak položí svou tvář a nechá ji dlouho na sametovém křesle. Konečně

Poselství Královny míru

Drahé děti!

V tomto čase milosti vás zvu, abyste se ještě víc přiblížili k Bohu svou osobní modlitbou.

Využijte času odpočinku a dejte své duši a svým očím odpočinek v Bohu.

Najděte v přírodě pokoj a objevíte

Boha Stvořitele, kterému budete moci děkovat za všechny tvory; a tehdy najdete radost ve svém srdci.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 7. 2001

Je nám nabídnut čas i prostor... pro procházky s Otcem!

Když nasloucháme tomuto poselství, můžeme si dobře představit Marii skloněnou nad námi jako maminku, která se dívá na své hrající si děti. Nechce snad, abychom dobře využili našich prázdnin? A dává nám k tomu rady.

My mluvíme o rozptýlení, ale od čeho se chceme rozptýlit? Pokud od podstatného, pak nám ta rozptýlení nepřinesou odpočinek, který potřebujeme. Navíc, ta rozptýlení jsou drahá a často značně komplikovaná.

Jsme zváni ke znovunalezení prostých radostí přírody a k tomu, abychom neoddělovali Boha od našeho „volného času“.

Obvykle máme tak naspěch, že už nevidíme nic než povrchní pohled televize, která pro nás nemá než špatné zprávy. Říkáme, že nemáme čas se modlit, a když, tak velmi rychle, v rytmu našich namáhavých dnů.

O prázdninách nám je nabídnut čas i prostor k obnově našich duchovních sil, pro procházky s Otcem, jako On je dělal s Adamem v ráji.

Jsme zvyklí vidět duchovní život příliš jako přísnou věc, zatím co je to i hra lásky, rekreace, a mohli bychom říct znovu-stvoření!

Při modlitbě Anděl Páně nás Sv. otec jednou žádal, abychom nedělali z prázdnin čas „odpočinku od hodnot“.

Víme to: pro svět ten jistý druh úniku, trvající měsíc, končí přechasto v mrzutostech, které následují po chvíli uvolnění.

Co kdybychom se naopak rozhodli během tohoto měsíce si odpočinout v modlitbě tak, abychom mohli začít chápat, že ona je radost a štěstí.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 7. 2001

se pomalu vrátí. »Proč jsi to udělala?« kárá ji matka. »Říkala jsem ti, aby ses jen krátce dotkla křesla!« »Ale maminko,« říká jí zářící dítě, »ta MILÁ PANÍ mi sama řekla, abych si položila hlavu na její kolena.«

Když se vrátili do Brazílie, bylo dítě úplně zdravé. Příběh

vyvolá takový rozruch, že sám biskup chce o tom telefonicky informovat milosrdné sestry v Rue du Bac. Má v ruce všechny na dobrozdání a všechny potřebné důkazy, které potvrzují toto lidsky zcela nevysvětlitelné uzdravení...

Feuer und Licht 78/2001

Žádná bolest se nesmí ztratit

Dříve než začnete číst tyto řádky, zadívejte se do tvářičky tohoto děvčátka. Ten podmaňující laskavý úsměv a zářící oči patří Magdaleně Buczkové, dnes třináctileté dívence ze sousedního Polska. Z její tváře vyzařuje něco jako něžná moudrost. Její hlas zní jasně jako stříbrný zvoneček a každého si rázem podmaní. Když před nedávnem promlouvala v Rakousku ke 400 svých krajanů hodinu bez jakýchkoliv podkladů, polovině přítomných tekly po tvářích hojné slzy. »Mluví jako biskup,« řekla paní, u které byla ve Vídni ubytována. Jistě vás napadne otázka, co je v tomto dětském pohledu tak okouzujícího. Na tuto otázku se pokoušíme odpovědět.

Kdo je ta Magdalenka Buczková? Narodila se 6. března 1988 v Horním Slezsku. Lékaři jí nedávali naději na víc než na pět dní života. Nechtěli ji vůbec předat její matce. Chyběla jí nejen kost v zátylku, i kosti jejích nohou končily v kolenou.

Rodiče si přesto po šesti dnech odnesli své dítě domů na vlastní odpovědnost. Již v prvním měsíci života se dítěti zlomila jedna kost. Jak se později ukázalo, jeho organismus nepřijímá některé minerály, k nimž patří také vápník. Je to nevyhlášený stav. Z medicinského hlediska se zdá vyloučeno, aby Maďa, jak jí s láskou říkají, přežila svůj kojenecký věk.

Jak může dosvědčit její maminka, každý den je bojem o přežití. Každý pohyb, každé zvednutí může skončit zlomeninou. Paže se lámou znovu a znovu. Sádra je však pro toto křehké tělíčko příliš těžká. Nakonec byla umístěna do zvláště zhotovené duté formy ve tvaru kříže. Lámou se i stehenní kosti a články páteře. Je možno ji přepravovat pouze na lůžku.

Každá zlomenina představuje pro dítě ovšem kruté bolesti. Ale jak maminka dosvědčuje, Maďa už jako miminko byla stále veselá. Když jí bylo 6 měsíců, začala mluvit. O svých prvních narozeninách mluvila již zcela plynule.

Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu a křehké konstrukci nesnáší žádné utišující prostředky. Nepřežila by je. Když musí s další zlomeninou do nemocnice, prosí už jako jednoletá lékaře, aby se zákrokem chvíličku počkali. A pak

se modlí: »Pane Ježíši, přijď a dej mi sílu!« Teprve když skončí svou modlitbu, mohou lékaři začít stříhat její šat a napravovat zlomeninu. Všechnu bolest přemáhá jen modlitbou. Všechny zákroky prodělává při plném vědomí. Často se stane, že při manipulaci dojde k další zlomenině.

Kolik hladkých fraktur prodělala, to už dnes nikdo ani neví. Těžkých otevřených zlomenin bylo zatím 29. Ale přesto, že jednou ležela v sádře od hlavy až k patě, nikdy si nestěžovala. Maminka stále znovu dosvědčuje: »Magdalenka si nikdy nestěžuje, není netrpělivá ani zlostná.« Zdá se to neuvěřitelné, ale dosvědčují to i druzí.

Na otázku, jak se dítě učilo modlit již jako jednorozční, odpovídá maminka, že to není nic zvláštního. Protože první slova, kterým se děti v Polsku v katolických rodinách učí, jsou máma, táta, Maria, Ježíš, andělíček. Učit se mluvit a modlit, to probíhá současně.

Jak si může Magdalena jen vzpomenout, vždycky se modlila, ale ne za sebe, ale za druhé. Když se rodiče poprvé dověděli, že Maďa své modlitby a bolesti obětuje na různé úmysly, byli z toho šokováni. Oni, kteří v různých situacích sami propadali panice a s vlastním vnitřním zpracováním Magdaleniných bolestí měli obrovské problémy, nemohli pochopit, že jejich dceruška pokládá od počátku svého života za samozřejmé dávat svůj život a utrpení k dispozici Ježíši a jeho Matce.

Když se jí zeptali, proč to dělá, odpověděla 13letá trpitel-

ka jasným hlasem: »Protože je to velice důležité, využít každou bolest a nic neztratit. Věděla jsem od samého začátku, že je to důležité, využít každou bolest pro druhé.«

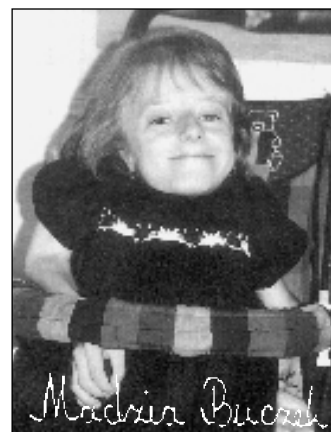
Žádná bolest se nesmí ztratit, říká Magdalenka, a ví, o čem mluví. Tady nepromlouvá někdo, kdo nemá o bolesti žádné tušení. Nikoliv, to dosvědčuje a prožívá děvčátko, které od svého narození bojuje ustavičně s bolestmi.

Tady dostává bolest zcela jiný smysl. My chceme, aby každá bolest pokud možno rychle, ne-li okamžitě zmizela. A Magdalena právě toto nechce. Sebeobětováním se bolest stává lehčí, dodává. Dělá jí to dokonce veselější.

»Vidíš tedy ve svém utrpení nějaký smysl?« ptají se jí. »Samozřejmě,« zní pohotová odpověď: »Přijímám bolest s láskou a chtěla bych, aby se z ní nic neztratilo,« opakuje.

Matka dále vypravuje: Postupem doby jsou Magdaleniny kosti tak pórovité, že se prostě drolí. Jedna lékařka vysvětluje rodině, že jediným východiskem je vložit do kostí drátěné výztuhy. Můžeme si představit, že to není vůbec jednoduché. V polské nemocnici jí tak vztužili jednu nohu. Druhá se má operovat v USA.

Když jí před operací nabídli morfium, aby vydržela bolesti nařízené nohy, dávku si mohla sama určovat stlačením knoflíku, odmítla to a vysvětlila, že nic nepotřebuje. Nechtěla ani videokazety, které měly poněkud odklonit její pozornost. Obraz milosrdného Ježíše a růženec, to je celá její narkóza.

Nejdříve se modlí s maminkou. Pak si dá růženec a obrázek pověsit v pytlíku na krk. Tak ji odvezli na operační sál. Již druhý den po operaci mohla k všeobecnému překvapení opustit nemocnici.

Pokud jde o její modlitby, jsou na její věk neuvěřitelně vyzrálé a dojemné. Již jako tříletá dávala rodičům obdivuhodné katecheze. Maminka dnes lituje, že tehdy neměla magnetofon. Někdy to z dítěte prostě jen tak vytryskne. Předává dále, co sama přijala. Duch svatý obdarovává své dítě neobyčejně štědře. Obdivuhodné je však také, jak ona jeho dary přijímá. Bůh má pro každého člověka a pro každou situaci své zvláštní dary.

Nebyly jí ještě čtyři roky, když do domu přišel jeden kněz. Magdalena se zeptala, zda by mu mohla říci něco o těžkých hříších. Matce je to nepříjemné, ale kněz je srozuměn. A tak vykládá tříleté(!) dítě zdlouha tuto problematiku. Kněz je hluboce dojat. Vlastně on má k tomu potřebné teologické vzdělání. Ale tak přesvědčivě by to nebyl schopen formulovat.

»Je tvým pramenem Duch svatý?« Magdalena odpovídá: »Já vím, že to nemám sama ze sebe. Ani bych nechtěla, aby to byla moje slova. Před každým setkáním s dětmi nebo s dospělými se modlím k Duchu svatému. Před každým setkáním a před každým vyučováním je modlitba k Duchu svatému.

Každý den se modlím o jeho světlo a jeho sílu. Dostávám vnitřní mír a nechtěla bych nic říkat ani dělat bez Ducha svatého.« Sama se drží zpátky a nechá se obdarovat. Tak se může vystříhat vlastních osobních chyb a poskytuje jí to obzvláště hluboké vyzarování: je osvobozena od hněvu a nespokojenosti, stížností a sebelitování.

Když jí byly čtyři roky, zavolala poprvé do Rádía Maria. Chtěla popřát všechno nejlepší jednomu příbuznému k jmeninám. Když ředitel Rádía Maria, který doprovázel pořad z kaple, uslyšel její něžný hlas, ihned spěchal do studia a chtěl sám mluvit s Maďou.

Magdalenin život je život v Duchu svatém, jak jen si to můžeme představit. A tak se ukazuje: Duch svatý dělá možným to, co se lidsky zdá nemožné. Duch svatý jistě také je kmotrem velkého projektu: dětských kroužků růžencové modlitby.

Magdalena sama živě vypravuje: »Bylo to v červnu 1997 na začátku prázdnin. Všechny děti si hrály na dvoře před naším domem. Přicházely za mnou, aby si hrály a modlily se. Ve 12 hodin jsme hru přerušili a modlili se Anděl Páně a desátek růžence, v 15 hodin růženc Božího milosrdenství. Jednoho dne chtěly děti založit spolek. Vyprávěly mi, jaká by měl pravidla. Nelíbilo se mi, co chtěly podniknout: „Nebylo by lepší založit Kruh růžencové modlitby?“ zeptala jsem se dětí. Pravidla by byla docela jednoduchá: Každé dítě dostane průkaz, když slíbí, že se bude každý den modlit. Průkaz každý podepíše, aby věděl, co slíbil.«

A kdo se přidal ze třídy, ke které Magdalena patří (ona sama se učí doma)? Nejdříve se přidal 12 dětí. Magdaleně to nestačí. Zdá se jí ideální využít týden školy v přírodě k získání dalších dětí pro modlitbu.

Ale těžká zlomenina spojená se zápallem plic jí přinutí k po-

bytu v nemocnici. Maďa prosí vroucně Matku Boží, aby jí umožnila strávit čas s ostatními dětmi. A skutečně. Ještě v sádře jede na tábor s průkazy v ranci. Celý týden se denně modlí jeden desátek růžence, někdy i více.

Úmysly této modlitby byly tehdy zhruba stejné jako dnes: za Svatého otce, za vlast, za misie, za Rádio Maria a jeho zakladatele, za nenarozené děti, za další rozvoj modlitebních kroužků, za obrácení hříšníků a za ty děti v tábore, které se zatím nechtějí s nimi modlit. Ale ani ty nemohou dlouho odolávat přesvědčujícím slovům malé trpitelky. Vysvětluje (i nám): Pater Pio řekl: Kdyby se denně modlilo pět milionů dětí, svět by se obrátil. Zatím ještě nejsme tak daleko. Ale od těchto počátků počet malých prosebníků neuvěřitelně vzrostl.

Na závěr tábora se stalo toto: »14. září 1997 jsem byla pozvána do Rádía Maria. Otec ředitel se mě zeptal, co jsem dělala o prázdninách. Vyprávěla jsem mu mezi jiným, že jsem zakládala modlitební kroužky. To se mu velice zalíbilo a pozval mě k dalšímu vysílání, abych se obrátila na další polské děti a motivovala je.«

4. února 1998 bylo s Magdalenou první živé vysílání. »A tak se díky Rádíu Maria a otci řediteli rozrostl okruh růžencové modlitby daleko za hranice našeho dvora. Mezitím zdomácněl ve více než 19 zemích na všech kontinentech. Díky satelitnímu přenosu konají se každou sobotu v 19.30 půlhodinové přenosy a Magdalenou může slyšet celý svět. Nejdříve mluví o růžencových kroužcích, pak o problémech, které při tom mohou vzniknout, a jak jim předejít. Pak se modlí s dětmi a odpovídá na jejich dotazy z mnoha zemí.

Odevšad se scházejí zprávy o zakládání dětských růžencových kroužků. 50 000 průkazů s obrázky Matky Boží,

sv. Terezičky a slovy Svatého otce již Magdalénina starší sestra vystavila, 75 000 je již přihlášeno. Nyní je Magdalena k dosažení i na internetu. Její stránka je tu k dispozici v šesti řečech a vysvětluje, co jsou dětské kroužky růžencové modlitby.

Od jakého věku se mohou děti stát členy? »Jakmile se umějí modlit. Ale spolupracovat mohou i dospělí,« dodává. »Dějí se obdivuhodné věci,« vypravuje dále. »V jedné rodině byl otec alkoholik. Když se děti modlí doma za jeho osvobození ze závislosti, kleje ve vedlejší světnici a nadává dětem. Ale do místnosti, kde se modlí, si netroufá vstoupit. Za týden přestal se svým křikem. Po několika týdnech náhle vstoupí k dětem v čase modlitby, pokleká vedle nich a modlí se. S alkoholem zcela skoncoval.«

Od března 1999 se každý rok kroužky růžencové modlitby scházejí v Čenstochové. Sejdou se tu stovky dětí z Polska i ze zahraničí. Při prvním setkání řekl polský biskup, který má na starosti pastorační děti, že Magdalena nám otevírá oči pro potřeby dnešní doby. Je to Hyacinta dnešních dnů.

Co je na tomto dítěti ještě zvláštní? Vyvrací všechny lži, že život postiženého je život v zoufalství a bez radosti. Magdalena je naopak nápadně veselá a spokojená děvče s neslychaně vnitřně pevnou osobností. Přenášá dokonce svou radost a svou chuť k životu na každého, kdo se s ní potká. Soucit tu nemá místo, protože ona sama působí mnohem svobodněji než lidé, kteří se s ní setkávají.

Ale je tu něco mnohem více: to dítě žije a mluví z Ducha svatého. To je zřejmé z toho: Jakmile začne mluvit o modlitbě, o Panně Marii nebo Duchu svatém, má každý posluchač všechny nepřístojnosti zcela jasně před očima, ačkoliv ona sama se ani slovem nezmiňuje o chybách nebo hříších a ne-

*Pane Ježíši Kriste,
Ty jsi slíbil svým věřícím
Ducha svatého.
Obrat' náš národ,
aby uvěřil v Tebe.
Sešli nám Ducha svatého,
aby v Tvé církvi
propukly nové letnice.
Prosíme Ducha lásky,
který nás uvede do veškeré pravdy:
Přijď!
Odhal viny našeho národa,
abychom mohli být uzdraveni
z našich ran a zločinů.
Přijď, Duchu svatý!
Překonej rozdělení mezi křesťany
a dej všem odloučeným křesťanům,
aby našli domov v Tvé církvi.
Přijď, Duchu svatý!
Veď naše biskupy a kněze.
Dej, ať v jednotě se Svatým otcem
správně rozpoznávají,
co nám říkáš v této době
Ty sám, nebo skrze svou Snoubenku
Pannu Marii.
Přijď, Duchu svatý!
Naplň nás svými dary
a daruj nám své plody:
lásku, radost, pokoj, shovívavost,
srdečnost,
dobrotu, věrnost, pokoru
a sebeovládání.
Přijď, Duchu svatý!
Dokonči v nás to,
co jsi Ty v plánu
své prozřetelnosti určil.*

Amen.

dělá nikomu žádné výčitky. A současně prožije posluchač radost, která jej nutí k novému počátku právě s Duchem svatým. Hodina s Magdalenou je více než týdenní exercicie.

**Adresa: Madzia Buczek
ul. Kikolowska 12
Pl 43-174, Laziska Górne
e-mail: madzia@alpha.pl
www.madzia.alpha.pl**

*Podle Vision 2000 4/2001
připravil -lš-*

Svatý Efrém Syrský, jáhen a učitel církve

V análech životopisů svatých neznám žádného světce, který by měl tak výmluvné tituly jako svatý Efrém: je Prorok Syranů, Koruna syrsko-aramejských národů, Slunce škol, Mistr mistrů, Hlava učitelů, Kníže básníků, Studnice vědění, Kladivo na bludaře, Vzor poustevníků, Důl pokladů, Sloup Církve, božský Filozof, Harfa Ducha svatého...

K těmto plamenným titulům přidal papež Benedikt XV. (†1922) ještě jeden nový, který je korunou všech ostatních. 5. října 1920 zveřejnil bulu, ve které stojí: »Je pro nás velkým potěšením, že ke koruně poustevníka Efréma můžeme připojit novou lilii... Po vyzvání Ducha svatého oplývá naše srdce radostí, když můžeme propůjčit sv. Efrému titul „Učitel Církve“.«⁽¹⁾

Zde je třeba zdůraznit, že mezi mnoha církevními učiteli je Efrém jediným jáhnem. Zůstal jím z pokory až do konce svých dnů.

Efrém se narodil kolem roku 306 v Nisibis, pohraničním městě mezi dvěma říšemi, perskou a byzantskou. Historikové se přou o to, jakého náboženství byli jeho rodiče. O jeho matce, která se narodila v Amidu v dnešním Turecku, říká většina, že byla křesťankou. Jeho otce narozený v Nisibis byl pohanským knězem. Ve stáří přijal křesťanskou víru a podstoupil spolu se svou ženou mučednickou smrt za vlády perského krále Šabura II.⁽²⁾

Někteří svatopisci říkají, že Efrém přijal křest v 18 letech. Otec jej vyhodil z domu pro podezření, že propadl pohanskému čarodějnickému náboženství. Mladý muž vyhledal útočiště u sv. Jakuba, biskupa v Nisibis. Na biskupa velmi zapůsobila jeho zbožnost a jeho živá inteligence a přijal ho do své školy. Efrém vynikal jak svými mravy, tak školním prospěchem. Sv. Jakub ho nakonec přijal do svých služeb, jmenoval ho učitelem a posléze ředitelem své školy. Vysvětil ho na jáhna a podle některých historiků se Efrém roce 325 zúčastnil koncilu v Niceji jako sekretář. Jedna legenda vy-

práví, že se setkal se sv. Bazilem Velikým, biskupem z Cesareje (329-379), a následoval ho až do Egypta, kde poznal poustevnický život.⁽³⁾

Po smrti sv. Jakuba vyučoval sv. Efrém i za episkopátu jeho tří nástupců: Baba(338-349), Valgacha(349-361) a Abraháma.

Když se stal císař Jovian v roce 359 perským králem, odešel Efrém ze svého rodného města do Edessy (dnešní turecká Urfa). Následovali ho všichni učitelé nisibské školy a většina významných osobností. Založil slavnou školu v Edesse a učil tam až do posledních let svého života. Zemřel 9. července 373. Nad jeho hrobem byl vybudován klášter. Po vpádu Kurdů v roce 1145 přenesli křižáci jeho ostatky do Říma.

Světce

Efrém byl veliký světec. Jeho biskup, který obdivoval jeho zbožnost a učenost, chtěl mu udělit kněžské svěcení. Efrém se však pokládal za nehodného, a protože nevěděl, jak se vyhnout výslovnému přání biskupa, předstíral, že se pomátl,

a tak dosáhl, že až do konce svého života zůstal jáhnem.

Žil v Edesse v jeskyni, noci trávil na modlitbách a při studiu Písma svatého. Přes den vyučoval a věnoval se službě lásky k bližním. Jeho současník sv. Řehoř Naziánský (355-394) nám zanechal tento jeho portrét: »Efrém je horlivým následovníkem prvních apoštolů; může sloužit za vzor všem mnichům a poustevníkům. Žil bez mošny, bez hole, neměl zlata ani stříbra. Jeho pokrmem byl ovesný chléb a zelenina, jeho nápoj spočíval v čisté vodě. Jeho tělo bylo kostra z hlíny.« I když byl zcela odloučený od světa, žil ve službách trpícím na tomto světě. Podle příkladu Mistra spojoval aktivní a rozjímavý způsob život. Město Edessu navštívila strašná epidemie. Ihned opustil svou poustevnu a své knihy a staral se o nemocné, žebral o pomoc a o almužnu.⁽⁴⁾

Bezprostředně před svou smrtí prosil Efrém své žáky a přátele, aby se za něho modlili a bez jakýchkoliv ceremonií ihned pochovali jeho tělo v jediném mnišském hábitě, aby ho neukládali pod oltář, protože je

hříšný, nýbrž aby ho zahrabali na hřbitově pro cizince, protože je jako cizinec...

Církevní učitel

V jednom svém hymnu⁽⁵⁾ Efrém vypravuje, že když byl ještě docela malý, viděl, jak mu z úst vyrůstá vinný kmen. Na jeho větvích bylo mnoho hroznů a vypadalo to tak, jako by pokrývaly celou zemi. Přilétali ptáci a pochutnávali si na hroznech, ale co ptáci sezobali, ihned opět dorostlo. Byl to sen, nebo vidění? Jeho spisy, pokud jde o jejich počet, připomínají moře, jehož břehy jsou v nedohlednu. Urtez Urba, jeden učený jezuita, který je obzvláštním znalcem syrské literatury, neváhal napsat: »Svědeckví řeckého historika Sosima (†423) není přehnané, když píše, že Efrém napsal asi tři miliony veršů...⁽⁶⁾« a Fotius, cařihradský patriarcha (858-886), řekl, že Efrém kromě svých hymnů a písní zanechal po sobě více než tisíc řečí a kázání.⁽⁷⁾

Exegeta

Jak uvádí syrský Pšitto⁽⁸⁾, komentoval Efrém knihy Geneze, Exodus, Jozue, Soudců, Samuel, Knihy královské, Kroniky a Job. Vložil evangelia v Diatessaronu⁽⁹⁾ Tatiánově a konečně listy apoštola Pavla a Skutky apoštolské.

Teolog

Složil 56 hymnů proti heretikům, 87 o víře, 4 proti císaři Juliánovi Odpadlíkovi, 15 o nebi, jedno naučení o Ježíši Kristu a další o Prologu evangelia sv. Ja-

na, 52 hymnů o Kristově tajemství a o panenství, 52 o Církvi, 2 o marnosti světa, 1 dopis poustevníkům v Edesse, pojednání o Jonášově kázání v Ninive o pokání.

Liturgik a historik

Dále je tu jeho 16 hymnů o Kristově narození a o Zjevení Páně, 8 k postní době a k Velikonocům, 21 o nekvašených chlebech, 12 o mučednících a vyznavačích, 15 abecedně seřazených hymnů o jeho učitelích poustevnického života Abrahámovi Al Kaydounovi, 24 o svatém Juliánovi, 1 o Makabejských, 1 pojednání o dešti, 77 hymnů »De Nisibena« o válkách proti Peršanům a o nástupcích sv. biskupa Jakuba.

Polemik a apologeta

Před Efrémem působil básník jménem Bardeisan (154 až 222), který svými povrchními a heretickými písněmi strhl lidi na scestí. K boji proti němu použil Efrém stejnou zbraň: podržel jeho melodii, ale změnil slova. Založil chorální schólu mladíků a děvčat, aby lépe šířili správné učení. Tento odvážný vynález našel ohlas jak na Východě, tak na Západě. Papež Benedikt XV. o tom řekl: »Můžeme potvrdit, že chorály a rytmy liturgických zpěvů pocházejí od Efréma. Svatý Jan Zlatoústý (†749) si je „vypůjčil“ a uvedl do Cařihradu; sv. Ambrož (†337) je přinesl do Milána, odkud se rozšířily po celé Itálii. Za pontifikátu Řehoře Velkého (†604) dosáhla tato metoda svého vrcholu. Podle odborníků je hlavně zásluhou sv. Efréma, že vytvořil umění církevní hudby, která byla „adoptována“ řeckými i latinskými Otcí...«

Básník a pěvec Panny Marie

Papež Benedikt XV. řekl: »Nikdo, ani ten nejvýmluvnější ze všech lidí by nedokázal popsat horoucí lásku, kterou choval Efrém k Matce Boží.« Ještě dlouho přede všemi Otcí,

církevními učiteli a koncily řekl Efrém v rozhovoru s Ježíšem: »Ty, Ježíši, a tvoje Matka, vy máte tu největší krásu; na tobě není žádná poskvrna a na tvé Matce rovněž ne.« O trvalém panenství Matky Boží napsal: »Maria porodila Emanuela, Ježíše, a po tomto porodu už nedostala žádné další dítě.« Její božské mateřství opěvuje takřka hromovým hlasem: »Moje kosti budou ještě z hrobu volat, že Maria je Matkou Boží.«⁽¹⁰⁾

* * *

Můžeme shrnout: Od smrti sv. Efréma uplynulo více než 1600 let a ozvěna jeho hymnů a modliteb zaznívá stále pod klenbou syrských, maronitských, chaldejských, arménických, koptických, indických, řeckých a latinských chrámů i v chrámech slovanských, v ruských kostelech. Již za jeho života byly jeho spisy překládány do různých jazyků a nacházely takový ohlas, že mu jiní věnovali rovněž své spisy, aby tak dosáhli větší literární a duchovní slávy. Podle sv. Jeronýma (†420), jeho současníka, četly se Efrémovy spisy v mnoha kostelích v návaznosti na četbu Písma svatého.⁽¹¹⁾

V 5. století šlo nadšení některých lidí tak daleko, že vymazávali texty evangelia, aby na jeho místo zapisovali hymny sv. Efréma. Jeden takový vzácný rukopis se uchovává pod titulem »Codex Efraim« v pařížské knihovně⁽¹²⁾. Na hoře Athos v řeckopравoslavné citadele cenobitského života se nacházejí dva vzácné obrazy svatého Efréma.⁽¹³⁾

Efrém viděl všechny věci ve světle bible. Písmo svaté bylo pro něho pramenem, ze kterého čerpal své myšlenky. Všechny události, obrazy, slova, skutky, apologie a podobnosti z Písma byly přítomny v jeho paměti, takže o tom podával svědectví v každém okamžiku. »Všichni Otcové a církevní učitelé jako Bazil Veliký, Jeroným,

Chrysostom až k Františku Saleskému(†1622) a Alfonsu z Liguori (†1777) obdivovali znalosti a ctnosti sv. Efréma,« řekl Benedikt XV.⁽¹⁴⁾

Uzavřeme toto pojednání krásnou modlitbou sv. Efréma, kterou nám předal ve své přednášce na univerzitě v Kasliku (Libanon) ruský vědec Destoviski k 1600. výročí smrti našeho světce. Destoviski řekl, že ti nejprostší ruští křesťané ji znají z paměti a modlí se ji každý den:

Pane, Mistře mého života, osvobod' mě od hněvu, kritiky a reptání, od nezdravé zvědavosti, od ctižádosti a prázdných řečí. Uchovej mi ducha prostoty, pokory, trpělivosti a bratrské lásky. Vroucně tě prosím, dej at' poznávám své chyby a omyly, abych neodsuzoval své bratry. Buď navěky chválen, můj Pane a Bože. Amen.

*Mons. Georges Habib Hafouri, emeritní syrsko-katolický arcibiskup v Hassake (Sýrie)
Z Maria heute 372/2001
přeložil -lš-*

Poznámky:

¹⁾ Isaac Amalé: Saint Ephrem le Syrien, Beirut 1952.

²⁾ Albert Abouna: La littérature de langue araméenne,

Imp. Starko, Beirut, Libanon 1971, s. 77.

³⁾ L'Orient Syrien, Paris, č. 2, 1957, s. 261-285 a č. 3, 1958, s. 73.

⁴⁾ Tohoto revolučního gesta se po 1600 letech opět chopil 2. vatikánský koncil. Srovnej konstituce Gaudium et spes a dekret Presbyterorum ordinis.

⁵⁾ Tento hymnus je náboženská báseň, která oslavuje Boha.

⁶⁾ Urtez de Urban SJ, Patrologia Syriaca, Rom 1958.

⁷⁾ Ephrem Barsom, syrsko-pravoslavný patriarcha: Histoire des sciences et de la Littérature Syriaques. Aleppo 1956, s. 248.

⁸⁾ Pšitto: Syrský text Písma svatého ze 4. století.

⁹⁾ Diatessaron = Čtyři evangelia ve sjednoceném vydání.

¹⁰⁾ Srovnej autorův článek ve Stella Maris 1989, č. 235-240.

¹¹⁾ Hl. Hieronymus. De Scriptoribus Ecclesiasticis. Migne PL XXIII, 746-747.

¹²⁾ Isaac Amalé, o. c.; Beirut, 1952

¹³⁾ P. Methodias Zherati: Tableaux d'Histoire de l'Eglise, 2. díl, str. 59-61, Aleppo 1963.

¹⁴⁾ Isaac Amalé, o. c.

Denním světlem svého vědění zaplaš, Pane, noční temnoty naší myslí, aby náš duch byl tebou osvícen a v nové čistotě ti mohl sloužit. Když slunce začíná svou nebeskou pouť, začíná lidem pracovní den, Ty, Pane, připrav v naší myslí místo pro tvůj den, který nezná konce. Dej nám, at' sami na sobě zakusíme život vzkříšení a nic at' nepřipraví naše srdce o to, čím ty nás oblažuješ. Pane, pro naši usilovnou snahu se ti přiblížit vtiskni do nás pečeť toho dne, jež nezačíná pohybem a během slunce.

Ve tvých svátostech tě denně objímáme a přijímáme tě do svého srdce; dopřej nám, at' na sobě zakusíme vzkříšení, v němž doufáme. Milostí křtu máme ve svém těle ukrytý tvůj poklad; at' ho rozmnožuje účast na hostině tvých svátostí, dej nám, at' se radujeme v tvé milosti. Nosíme, Pane, ve svém srdci tvou památku z tvého duchovního stolu; kéž ji vlastníme v plnosti, až přijdeš obnovit všechno.

Kéž skrze duchovní krásu, kterou v naší smrtelnosti budí tvá nesmrtelná vůle, poznáme, jak velká krásu je nám dána!

Náš Spasitelí, tvůj Boží rád spásy je nám obrazem duchovního světa; dej, at' v něm žijeme svůj pozemský život jako lidé duchovní.

Z modlitby sv. Efréma Syrského

Život svatého Františka (14)

Zcela nečekaně došlo k další události, která vyvolala ještě větší rozruch. Šestnáct dnů po Klářině útěku zmizela druhá ze čtyř Favaronových dcer, Anežka. I ona řekla světu sbohem a následovala svou sestru do ticha kláštera.

Při jejím příchodu k San Angelo byla Klára přešťastná a stiskla milovanou sestru do své náruče. Nyní se cítila s touto svou milovanou sestrou svázána ještě více než jen poutem krve. Obě byly nyní zcela jedno v radosti i utrpení.

Na rodinu Offreducciů se podruhé snesla bouře vzrušení a zoufalství. Podruhé se cítila nucena podniknout něco, aby si odvedla alespoň druhého »blázna«. Pod vedením strýce a poručníka děvčat Monalda vrhli násilně do kláštera San Angelo di Panzo. Vytáhli Anežku z milovaného domova.

Vlekli ji úbočím k Rivosecco. Ale již brzy museli zastavit. Jak neuvěřitelné váhy nabyla pojednou tato křehká dívka! Puzení křikem a nadáváním Monaldovým podnikli ještě jeden pokus. Anežka vážila jako obrovský čedičový balvan.

Tu popadl Monalda nelidský vztek. Napřáhl pěst, aby to začarované stvoření udeřil. Ale co se nestalo! Jeho paže náhle ochrnula a nemohl s ní vůbec pohnout. Opět museli únosci svůj plán vzdát a nechat toho.

Když zmizeli, spěchala Klára k Anežce. Všechno prožívala s ní. Anežka ležela na zemi zcela jako omráčená.

»Sestro!« - Ihned vstala a vrhla se Kláře kolem krku.

»Sestro, jak jsem se dnes za tebe modlila! A Ježíš mě vyslyšel. Nyní jsme zcela volné. Pojď, Pán nás čeká.«

Biskup Guido předal Františkovi San Damiano s malým klášteřem. Tam nyní

Chrám svaté Kláry v Assisi

odvedl Kláru a Anežku. Pro obě to byla vytoužená vlast. San Damiano se měl stát prvním klášteřem klarisek.

ŽIVOT »CHUDÝCH ŽEN« A SMRT SV. KLÁRY

Pro Františka byl San Damiano počátkem jeho obrácení. Slova byzantského kříže stále zněla v jeho uších.

Pro Kláru a Anežku se stal San Damiano místem mystické lásky, odkud se měly jednoho dne povznést vzhůru k tomu, který je čekal s ozdobou nevadnoucího věnce.

Již brzy se toto posvátné místo zalidnilo dalšími zbožnými ženami, které přitahovala žízeň po svatosti. Ještě dnes se uchovává v San Damianu pergamen se jmény. Za střízlivým výčtem se skrývá hrdinský epos oné doby: Pacifika, Kristina, Anežka, Filipa, Benvenuta, Františka, Balvína..., všechno dcery z vážených a nejbohatších rodin v Assisi.

Ty všechny přitahovaly divy krásy, pro kterou není žádného pozemského přiměru ani měřítka.

Jednoho dne to došlo tak daleko, že rodný dům sv. Kláry přešel do vlastnictví dómských kanovníků. Penanda se vdala za hraběte Coccorana. Její tři dcery se staly klariskami a byly pro své úsilí o ctnost prohlášeny za blahoslavené. Klářina matka Ortolana a sestra Beatrice zaměnily rodinný dům za San Damiano. Jaká nadpřirozená síla musela být vložena do tohoto nového františkánského hnutí!

Když se v duchu odebereme do San Damiana, musíme konstatovat, že není možno lidskými slovy předat, jaká míra lásky spojovala tyto ženy pospolu. Země, která pro většinu z nás je jako olovené závaží, které brání vzletu našeho srdce, byla pro tyto ženy jako odrazový můstek do světa nad hvězdami.

Pod příkladným Klářiným vedením činily všechny bez zdráhání nezadržitelný pokrok, tak jako orač, který kráčí za svým pluhem a vůbec se neohlíží.

»Chudé ženy« neztrácely svůj čas a své síly péčí o pomíjející krásu. Tím, že podrobily své tělo přísnému pokání a kázni, rostly jejich duše krásou, která nepomíjí.

František jim stál ve všech starostech po boku. Věděl velmi dobře, za jakou vítěznou sílu musí on a jeho bratři děkovat modlitbám a kajícím skutkům těchto žen

Svatá Klára

usilujících o svatost. Stále znovu jej to hluboce dojímalo. Měl srdce světce, které je naplněno božskou láskou.

Věděl však také dobře, jak křehké je lidské tělo. Často se vzpírá proti duchu. Potřebuje pevnou ruku, aby zůstalo spoutané. I nekrásnější perla může ztratit svůj lesk, když se nepřechovává v počestnosti.

Z těchto důvodů vydal František předpis, že žádný bratr nesmí vstoupit na půdu San Damiana kromě výjimečných případů, a pak vždy s povolením Svatého stolce.

To však nemělo platit pouze pro druhé, uplatňoval tento předpis i sám na sebe. Životopisec sv. Františka, Tommaso Celano, vypravuje o jedné příhodě, která dojme každého, kdo o ní čte. »Otec František pobýval v San Damianu. Prosby jeho vikáře bratra Eliáše jej přiměly, aby dcerám kázal. Konečně souhlasil a přišel. Jako vždy shromáždily se sestry, aby vyslechly Boží slovo a spatřily otce. Ten však obrátil svůj pohled k nebi, kde stále přebývalo jeho srdce, a začal se modlit ke Kristu. Pak si dal přinést popel. Část rozsypal na zemi do kruhu a zbytek si položil na hlavu. S napětím a vzrušením se dívaly ženy na blaženého otce. Ten pobýval mlčky uprostřed kruhu. Všechny sestry zachvátily velký úžas. Náhle světec vstal, a místo aby kázal, začal k překvapení sester recitovat žalm Miserere. Pak odspěchal. Tímto činem je chtěl naučit, aby samy sebe pokládaly za popel. Ani jemu samému, když myslí na ně, nesmí přijít na mysl jiná myšlenka, než že jsou popel.«

(Pokračování příště)

Život Kristův (38)

XXXVIII. Ježíšovy zázraky jako projev jeho spasitelské lásky

1) Znamení Boží všemohoucnosti a spasitelské moci Syna člověka, Ježíšovy zázraky, jak nás o nich zpravují evangelia, jsou také zjevením Boží lásky vůči člověku, zejména vůči člověku, který trpí, který je v nouzi, který úpěnlivě prosí o uzdravení, o odpuštění, o smilování. Jedná se tedy o znamení milosrdné lásky, kterou hlásají knihy Starého i Nového zákona (srov. encyklika *Dives in misericordia*). Zejména přímá četba evangelii nás přivádí k tomu, že chápeme a jaksí přímo cítíme, že Ježíšovy zázraky pramení zejména z milujícího a milosrdného srdce samotného Boha, které pulsuje v lidském srdci Ježíšově. Ježíš koná tyto zázraky, aby se postavil jakémukoli druhu zla, které v tomto světě existuje. Jedná se o zlo fyzické, mravní – tedy hřích –, konečně aby překonal toho, kdo je „otcem hříchu“ v dějinách člověka, tedy satana.

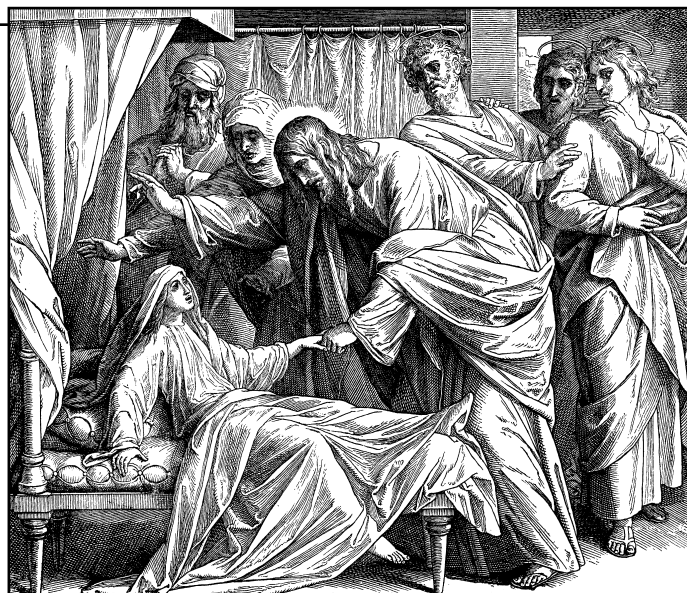
Zázraky jsou tedy čímsi „pro člověka“. Jedná se o Ježíšova díla, která v souladu s vykupitelským zaměřením Ježíšova mesiášského poslání obnovují dobro tam, kde se zahnízdilo zlo, které působí nepořádek a zmatek. Ti, kdo zakoušejí dobrodiní zázraků a kdo jsou jejich svědky, si právě tohle uvědomují, takže podle evangelisty Marka byli celí užaslí a říkali: *Dobře všechno udělal: i hluchým dává sluch, i němým řeč!* (Mk 7,37)

2) Z pozorné četby evangelijních textů vyplývá, že neexistuje žádný jiný důvod, který by mohl vysvětlovat zázraky a znamení Syna člověka, kromě lásky vůči člověku, kromě milosrdné lásky. Eliáš ve Starém zákoně použil ohně z nebe, aby tak prokázal svoji moc proroka a aby potrestal nevěru (srov. 2 Král 1,10). Když apoštolové Jakub a Jan chtěli Ježíše přivést k tomu, aby ztrestal pomocí ohně z ne-

be jistou samařskou vesnici, která jim odmítla poskytnout pohostinství, Ježíš se proti tomu velmi ostře postavil. Evangelista dodává, že se k nim obrátil a přísně je pokáral (srov. Lk 9,55). (Mnohé kodexy a Vulgata na tomto místě dodávají: *Nevíte, jakého ducha máte. Vždyť Syn člověka nepřišel, aby lidské duše zahubil, ale proto, aby je zachránil.*) Ježíš nikdy nevykonal žádný zázrak, aby jeho prostřednictvím někoho ztrestal, ani ty, kdo byli opravdu provinili.

3) Velmi významné je v této souvislosti to, co se odehrálo při Ježíšově zatčení v Getsemanské zahradě. Petr bylo hotov chránit svého Mistra s mečem v ruce, dokonce zasáhl veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten služebník se jmenoval Malchus (srov. Jan 18,10). Ježíš se však proti Petrovu počínání ohradil a poraněného služebníka na místě uzdravil (srov. Lk 22,51). To je další důkaz skutečnosti, že Ježíš si nikdy nesloužil zázraky za účelem ochrany své osoby. Na jiném místě říká svým učedníkům, že neprosí Otce, aby mu dal dvanáct legií andělů, kteří by ho zachránili z rukou jeho nepřátel (srov. Mt 26,53). Všechno, co Ježíš koná, činí ve velmi těsném spojení se svým Otcem. Vše koná kvůli Božímú království a kvůli spáse člověka. Vše koná z lásky.

4) Proto také již na samém počátku svého mesiášského působení důrazně odmítá všechny „návrhy“ na vykonání zázraku, které mu předkládá pokušitel, počínaje tím, aby proměnil kameny v chleby (srov. Mt 4,3-4). Mesiášská moc mu byla dána nikoli proto, aby se nechal vidět, nebo aby si tak u lidí vydobyl lacinou a prázdnou slávu. Ten, který přišel, aby vydal svědectví pravdě (srov. Jan 18,37), a který je dokonce sám Pravdou

(srov. Jan 14,6), jedná vždy v absolutním souladu s vlastním mesiášským posláním. Všechny jeho zázraky a všechna jeho znamení vyjadřují tento soulad v rámci mesiášského tajemství Boha, který jako by se skryl v přirozenosti Syna člověka, jak to ukazují evangelia, zejména pak Markovo evangelium. Jestliže v zázracích vždy prozařuje božská moc, již učedníci i zástupy tu a tam dokáží vnímat, takže uznávají a oslavují „Syna Božího“, pak stejnou měrou platí, že z těchto znamení a zázraků vyzáruje добрota, přímost, prostota, které jsou nejpatrnějšími charakteristikami Syna člověka.

5) Ve způsobu, jakým Ježíš koná zázraky a znamení, lze vnímat velkou prostotu, dalo by se říci velikou lidskost, zdvořilost, citlivost, jemnost, které jsou Ježíšovi vlastní. K tomu všemu přivádějí naše myšlenky Ježíšova slova v souvislosti se vzkříšením Jairovy dcery: *Dítě neumřelo, jenom spí* (Mk 5,39). Jako kdyby těmito slovy Ježíš chtěl jaksí odlehčit význam toho, co právě hodlal vykonat. Když vykonal, co bylo třeba, přísně jim nařídil, že se to nikdo nesmí dovědět (srov. Mk 5,43). Totéž nařizoval rovněž v jiných případech, například po uzdravení hluchoněmého (srov. Mk 7,36) a po Petrově vyznání víry (srov. Mk 8,29-30).

Když Ježíš uzdravuje hluchoněmého, jistě není bez vy-

znamu, že ho při tom odvádí stranou od zástupu. Tam pohlédl k nebi a vydal vzdech. Tento povzdech se zdá být výrazem Ježíšova soucitu a zároveň jistým způsobem jeho modlitby. Slovo *Effatha!* – *Otevři se!* – způsobí, že se onomu člověku otevřely uši a že se rozvázal jeho jazyk (srov. Mk 7,33-35).

6) Jestliže Ježíš mnohé své zázraky konal o sobotním dnu, pak to konal nikoli proto, že by chtěl znesvěcovat tento den určený pro Hospodina, ale proto, že chtěl podtrhnout, že právě tento den je obzvláštním dnem Božího spásonosného působení. *Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný* (Jan 5,17). Toto jednání je v zájmu člověka, takže není v rozporu s posvátným charakterem sobotního dne, nýbrž ho ještě zvýrazňuje a podtrhuje: *Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!* (Mk 2,27-28)

7) Pokud přijímáme evangelijní vyprávění o Ježíšových zázracích – a není důvod, proč bychom je neměli přijímat, kromě toho, když někdo předpojatě odmítá nadpřirozené – nemůžeme nevnímat jednotící logickou strukturu, spojující všechny tyto zázraky, které vycházejí z Boží ekonomie spásy. Tato Ježíšova díla slouží jako zjevení milosrdné lásky Boha, který dobrotou vítězí nad zlem, jak to dokládá Ježíšova přítomnost

Pokračování na str. 14

ŽIVOT KRISTŮV

Pokračování ze str. 13

ve světě a jeho jednání. Začleněny do této ekonomie spásy, představují znamení a zázraky předmět naší víry v souladu s vírou ve spasitelský Boží plán a v tajemství vykoupění, jež je dílem Kristovým.

Jakožto události patří zázraky a znamení k evangelní historii. Jejich popisy a vyprávění o nich jsou stejně, ba ještě víc věrohodné než běžná vyprávění v jiných historických dílech. Je zcela evidentní, že pravou překážkou v tom, aby člověk tyto události přijal jako historické fakty i jako skutečnosti víry, je zásadní předsudek ohledně neexistence nebo nemožnosti nadpřirozena, jak jsme na to již měli možnost upozornit. Tento předsudek omezuje Boží moc, nebo ji limituje pouze na sféru přirozeného běhu věci, jako kdyby Bůh byl nutně podřízen zákonům vlastního stvoření. Toto mínění však ostře naráží na to nejzákladnější filosofické i teologické pojetí Boha, jenž je nekonečné, subsistující a všemohoucí Bytí, které nemá žádné omezení kromě nebytí, to však je samo v sobě absurditou.

Na závěr této katecheze musíme téměř spontánně poznamenat, že tato nekonečnost bytí a moci je rovněž neomezeností lásky, jak to dokládají zázraky zapadající do ekonomie vtělení a vykoupění, jakožto znamení milosrdné lásky, díky níž Bůh poslal na svět svého Syna. To vše učinil pro nás a pro naši spásu. Jeho štědrost nezastaví ani smrt. Tak Bůh miloval svět (srov. Jan 3,16).

Na tak velikou lásku musíme odpovědět stejně štědrými vděčnostmi. Tato odpověď se musí odehrávat ne tolik v rovině slov, jako spíše v rovině našeho každodenního jednání.

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Dějiny pronásledování čarodějnic je třeba popsat znovu

Dějiny pronásledování čarodějnic je třeba od základu přepracovat. To je výsledek bádání dánského etnologa a historika Gustava Henningsena, přednesený při otevření výstavy »Hon na čarodějnice – mýtus a skutečnost« na Dánské akademii v Římě v červnu letošního roku.

Henningsen, autor několika stěžejních děl o nejnovějším bádání ve věci čarodějnických procesů, poukázal v první řadě na to, že počet osob, které byly v průběhu 400 let neaktivnějšího pronásledování popraveny pro nařčení z čarodějnictví, je podstatně nižší, než se dosud uvádělo, totiž 50 000 místo dosud uváděných až devíti milionů. Druhý poznatek je, že počet popravených v katolických zemích je obzvláště nízký. Od poloviny 16. do konce 18. století došlo v 12 000 procesů ve Španělsku, Portugalsku a Itálii jen k 36 popravám. Největší počet poprav se uskutečnil v zemích, kde vůbec nepůsobila římská inkvizice.

Již v roce 1972 historikové Norman Cohn a Richard Kieckhefer poukázali na to, že údaje uváděné v knize Leona de Lamothe-Langona *Historie de l'Inquisition en France* napsané v roce 1829, podle které inkvizice popravovala denně stovky odsouzených, jsou pouhý výmysl. Odborný svět se pak zcela distancoval od Lamothe-Langona a ode všech, kteří s ním souviseli (např. Jacob Hansen). Bohužel jejich vykonstruované pohádky dodnes žijí v mnoha hlavách.

Přesnější bádání vyvrátilo další předsudky a nepravdy. Tak se tradovalo, že pronásledování čarodějnic je projev temného

středověku. Pravdou naopak je, že pronásledování čarodějnic, které pochází od pohanských národů, potírali svatý Hippolyt, Jan Zlatoušlý, Caesarius z Arles, král Rothar (643) a Karel Veliký takové pronásledování trestali. Papež Řehoř VII. v dopise králi Haraldovi zakázal

nic v Evropě vykazuje v jednotlivých zemích obrovské rozdíly. Tak v Německu zemřelo na popravištích 26 000 čarodějnic, zatímco v Irsku pouze 4. A ještě jeden pozoruhodný detail: Tam, kde byla katolická církev v důsledku reformace oslabena a neměla žádný podstatný vliv,

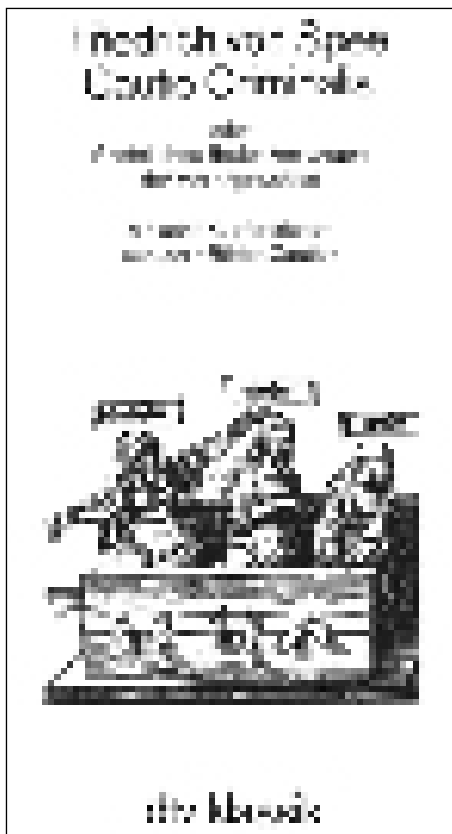
umíralo čarodějnic nejvíce, zvláště v Německu a ve Švýcarsku. Henningsen zdůrazňuje, že nejvášnivějším pronásledovatelem čarodějnic byl Martin Luther.

Jenny Gibbonsová, specialista na středověké dějiny, dokázala, že mnohá obvinění vůči inkvizici spočívají ve špatných překladech. Jestliže v aktech stálo, že někdo byl vyšetřován *per inquisitionem*, překládalo se to automaticky, že byl stíhán inkvizicí. Ve většině případů však měl překlad znít, že byl podroben vyšetřování, tedy soudní metodě, kterou tehdy používaly všechny světské soudy. Jenny Gibbonsová poukazuje také na to, že často citované »Kladivo na čarodějnice« Heinricha Kramera vůbec nepředstavovalo oficiální postoj církve. Vyšetřovací metody, které Kramer ve svém díle doporučuje, byly inkvizicí ihned odmítnuty, jakmile se

jeho kniha objevila. »Kladivo na čarodějnice« používaly světské soudy a nikoliv inkvizice, uzavírá Gibbonsová.

Abychom se vrátili k autorovi citovanému na počátku: Gustav Henningsen ve svém díle *The Witches' Advocate*, práci o španělské inkvizici, přesvědčujícím způsobem dokumentuje a dokládá, že právě inkvizice mnoha obviněným a odsouzeným pro čarodějnictví zachránila život.

Der Fels 7/2001,
přeložil -lš-

Titulní strana knihy *Cautio Criminalis* ukazuje zneužití spravedlnosti, pravdy a rozumu

toto pronásledování a napsal, že ženy, kterou jsou v Dánsku zabíjeny jako domnělé původkyně bouří, nemocí a epidemií, jsou ve skutečnosti nevinné. Ve středověku stíhala církev čarodějnictví, které bylo odsouzeno již ve Starém zákoně, pouze církevními tresty. Teprve na sám závěr středověku vzrostl počet čarodějnických procesů, které vrcholily mezi roky 1550 a 1650, tedy již v novověku.

Robin Brigg dokládá ve svém díle *Witches and Neighbours*, že rozsah pronásledování čaroděj-

Apoštolát modlitby na srpen 2001

Úmysl všeobecný:

At' vědomí absolutní Boží vlády nad lidským životem vždy určuje rozhodnutí zákonodárců a zodpovědných činitelů národů.

Úmysl misijní:

At' čínská církev, podle své velké tradice, je ožívována hlubokou evangelní spiritualitou kontemplativního života.

Úmysl národní:

At' ti, kdo se dali zlákat nabídkami sekt, najdou cestu k Ježíšovu evangeliu.

V neděli 12. srpna 2001 posvětil kardinál Joachim Meisner z Kolína n. Rýnem nový zvon na poutním místě Cvilín u Krnova. Slavnou pontifikální mši svatou bude celebrovat v 10.00 hodin.

Srdečně zvou bratři minorité

Zveme vás na **hlavní pouť k Panně Marii Pomocné u Zlatých Hor** v sobotu 11. srpna 2001. Pouť s námi letos prožijí a mši svatou v 11.00 hod. budou sloužit **biskup ostravsko-opavský František Václav Lobkowicz a jeho host Joachim kardinál Meisner, arcibiskup z Kolína nad Rýnem**. Na tuto pouť pojedou zvláštní autobusy z Jeseníku, Vrbna pod Prad. a Třemešné.
Zve P. Stanislav Lekavý, rektor poutního kostela

Rím přes Padovu a Bolognu, 5. 9. - 11. 9. 2001, polopenze, klimatizovaný autobus, ubytování v centru Říma, **poslední čtyři místa, SLEVA 500 Kč při přihlášení s tímto inzerátem**. KCK MISIE, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova, telefon 0641/741150.

HOPPE - ELEKTRO

Zakázková výroba el. top. těles a zařízení. **Nabízíme úsporné a ekologické vytápění kostelních lavic za nízké pořizovací náklady.** Kontakt: Hoppe-elektro, Jeronýmova 4, 618 00 Brno, tel./fax: 05/485 322 85, mob. telefon č. 0603 433 703.

Státní památkový ústav v Plzni a národní kulturní památka - klášter Kladruby zvou **u příležitosti kladrubske poutě** na mši svatou, která se bude slavit 19. srpna 2001 od 10.00 hodin. Slouží P. Prokop Siostrzonek, převor-administrátor kláštera v Břevnově.

Je na čase se rozhodnout. „Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista.“ (Jan Pavel II.)

Pokud máte zájem o literaturu na téma povolání k zasvěcenému životu pro mladé muže, nebo máte zájem se zúčastnit semináře o rozpoznávání povolání, obraťte se na:

Miles Jesu - mezinárodní katolický institut

Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/43215265

email: mjbbrnomen@brn.czn.cz; www.milesjesu.com

Římskokatolická farnost sv. Antonína Velikého v Liberci, arciděkanství, dovoluje si Vás pozvat do **poutního kostela Panny Marie U Obrázku v neděli 12. srpna 2001 v 16.00 hod.** na mši svatou ke cti Panny Marie. Hlavním celebrantem bude P. Jaroslav Stříž z Litoměřic. Po mši svaté se bude konat mariánské večeradlo. Autobusové spojení: MHD č. 18, zastávka Blanická.

V neděli 9. září 2001 v 16.00 hod. hlavní pouť ke cti Panny Marie U Obrázku. Celebrouje P. Jiří Bernard Špaček OP, rektor baziliky minor sv. Vavřince a Zdislavy v Jablonném v Podještědí a strážce hrobu sv. paní Zdislavy.

V neděli 14. října 2001 v 16.00 hod. mše svatá ke cti Panny Marie. Hlavním celebrantem bude P. ICLic. Michal Podzimek ze Smržovky, šéfredaktor diecézního časopisu Zdislava.

Liturgická čtení

Neděle 12. 8. - 19. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 18,6-9

Ž 33(32),1+12.18-19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

2. čt.: Žid 11,1-2.8-19

Ev.: Lk 12,32-48

Pondělí 13. 8. - nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Dt 10,12-22

Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 17,22-27

Úterý 14. 8. - památka sv. Maximiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Dt 31,1-8

Dt 32,3-4a.7.8.9+12 Odp.: 9a (*Hospodinovým podílem je lid jeho.*)

Ev.: Mt 18,1-5.10.12-14

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2

Ž 132(131),6-7.9-10.13-14

Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)

2. čt.: 1 Kor 15,54-57

Ev.: Lk 11,27-28

Středa 15. 8. - slavnost

Nanebevzetí P. Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20-27a

Ev.: Lk 1,39-56

Čtvrtek 16. 8. - nez. pam. sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Joz 3,7-10a.11.13-17

Ž 114(113A),1-2.3-4.5-6

Odp.: *Aleluja.*

Ev.: Mt 18,21-19,1

Pátek 17. 8. - ferie

1. čt.: Joz 24,1-13

Ž 136(135),1-3.16-18.21-22+24

Odp.: *Jeho milosrdenství trvá navěky.*

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Mt 19,3-12

Sobota 18. 8. - nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Joz 24,14-29

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.11

Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)

Ev.: Mt 19,13-15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1028	1044	1708	1469	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1708	1469	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1470	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1710	1470	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	709	1049	1467	1471	1095	1111	1669
Prosby	1033	1049	1711	1471	1095	1111	1655
Záv. modlitba	709	1466	1467	1471	1476	1112	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1264	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1472	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1265	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1472	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1069	1471	1100	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1473	1473	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1468	1474	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1649	1661	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1468	1474	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1059	1468	1474	1105	1121	710
Prosby	1028	1043	1059	1468	1474	1105	1121	1135
Záv. modlitba	709	709	1466	1469	1471	1476	1122	711
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

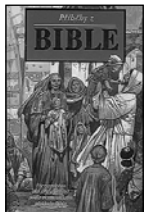
Maticе cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

e-mail: knihy@maticecm.cz

PŘÍBĚHY Z BIBLE

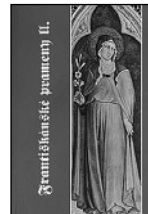
Převyprávěno pro děti a mládež podle ekumenického překladu Bible. V publikaci je téměř 300 příběhů ze Starého i Nového zákona v pořadí podle biblických knih. Výběr a podání těchto příběhů pomůže dětem seznámit se přijatelnou formou s hlavními postavami Bible. Text knihy je vysázen větším písmem a doplněn barevnými ilustracemi. Určeno dětem od 6 let.

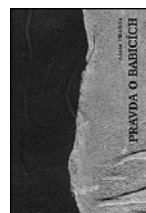
Česká biblická společnost, 2. vydání, váz.,
167x243 mm, 400 stran, 449 Kč

Zlatá slova bratra Jiljího, vybrané dokumenty římské kurie z let 1218-1254, spisy sv. Kláry a životopisné prameny, Napomenutí pro sestry sv. Kláry a Legendu sv. Anežky České.

SERAFÍN Bratislava, COR JESU,
brož., zúž. A5, 384 stran, 200 Kč

Knihu můžete zakoupit v našich prodejnách, pražští zájemci na vrátnici kláštera Menších bratří (kostel P. Marie Sněžné, Jungmannovo nám. 18, Praha 1). Lze ji také objednat písemně, telefonicky, či elektronickou poštou v Matici cyrilometodějské s. r. o. – pak vám nebude účtováno za tuto knihu poštovné ani balné.

Alois Plichta: PRAVDA O BABICÍCH

JUDr. Alois Plichta (1905-1993) měl hned několik důvodů, proč shromažďovat svědectví o babické aféře. Byl do začátku září 1951 advokátem z povolání, byl svědkem v soudním řízení a byl také šebkovický Plichta, jemuž komunistická justice odsoudila oba bratry a všechny tři bratrance v inscenovaném babickém procesu k těžkým trestům. Materiál shromažďoval tajně v letech totality a zaměřil se především na osudy členů svého rodu. Přesto zůstává jeho spis o Babicích jediným dílem na tomto poli. Kniha je doplněna přílohou dobových černobílých fotografií.

Salve Regina, brož., A5, 108 stran + 4 strany fotografií, 110 Kč

FRANTIŠKÁNSKÉ PRAMENY II.

Druhý svazek knižního vydání Františkánských pramenů, který vydalo vydavatelství SERAFÍN Bratislava ve spolupráci s COR JESU v roce 1994. Kniha obsahuje františkánské kroniky a svědectví,

V tomto čísle SVĚTLA naleznete vloženou přílohu CO ŘÍKÁ DNES FATIMA CÍRKVI A SVĚTU. Jedná se o dvě přednášky pro biskupy a kněze Mariánského kněžského hnutí přednesené v Collevalenza (severně od Říma) ve Svatiní milosrdné Lásky dne 26. června 2001 profesorem ThDr. Ivanem Pojavnikem.

Předpokládáme, že o přílohu bude velký zájem, bude tedy možné objednat si ji zvlášť. Cena jednoho exempláře je 2 Kč. Problémem je pouze poštovné. U jednoho až tří kusů by poštovné činilo 9 Kč, do 20 kusů 14 Kč, do 35 ks 16 Kč, do 70 ks 20 Kč. Při odběru 20 a více kusů je 20% sleva. Abyste ušetřili za výplatné poštovní poukázky, je vhodné s objednávkou do dopisu vložit poštovní známky a uhradit tak příslušnou částku předem. U 20 ks by to bylo 20x2=40 Kč, po odečtení 20% slevy 32 Kč, plus poštovné 14 Kč = 46 Kč celkem.

Maticе cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PóN0S, 779 00 OLOMOUC 9

Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticе cyrilometodějské. Vydává Maticе cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomcm@iol.cz; <http://www.maticecm.cz/sveto>; objednávkový týdeník a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávající novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzungeorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.